

חדשות פסיכולוגיה גיא-פוליטיקה גוף, נפש ורוחניות פילוסופיה וידאו והרצאות חברה והיסטוריה אפוק אודיו מדע וטכנולוגיה המגזין

[לדיון הבא <<](#)

[>> לדיון הקודם](#)

פרק 7 – על היסטורית ההריגה של המפלגה הקומוניסטית הסינית





פוסטר שנראה בשלהי שנת 1966 בבייג'ינג, מראה איך להתמודד עם כביכול "אויב העם" במהלך המהפכה התרבותית

הקדמה

55 שנות ההיסטוריה של המפלגה הקומוניסטית הסינית (המק"ס) נכתבו בדם ובשקרים. הסיפורים שמאחורי היסטוריה עקובת דם זו הם גם טרגיים ביותר, וגם נודעו לעיתים נדירות בלבד. תחת שלטון המק"ס, 60 עד 80 מיליון אנשים סינים חפים מפשע נהרגו, מותירים אחרים משפחות שבורות. אנשים רבים תוהים מדוע המק"ס הורגת. בזמן שהמק"ס ממשיכה לרצוח בברוטליות את מתרגלי הפאלון גונג, ולאחרונה אף דיכאה ברירות רובים קהל שהפגין בהאן-יואן, אנשים תוהים אם אי פעם יראו את היום בו המק"ס תלמד לדבר במילים במקום ברובים. מאז צה-טונג סיכם את מטרת המהפכה התרבותית הגדולה: "...לאחר הכאוס העולם מגיע לשלום, אך אחרי שבע או שמונה שנים, על הכאוס לקרות שוב"^[1]. במילים אחרות, צריכה להיות מהפכה תרבותית כל שבע או שמונה שנים, ועל המוני אנשים להיהרג כל שבע או שמונה שנים.

כל טבח של המק"ס נתמך באידיאולוגיה ובדרישות מעשיות.

אידיאולוגית, המק"ס מאמינה ב"דיקטטורת הפרולטריון" (מעמד הפועלים) וב"מהפכה המתמדת תחת דיקטטורת הפרולטריון". לפיכך, לאחר שהמק"ס השתלטה על סין, היא הרגה את בעלי האדמות כדי "לפתור" בעיות ביחסי הייצור באזורים הכפריים. היא הרגה את הקפיטליסטים כדי להגיע למטרה של רפורמה מסחרית ותעשייתית, ולפתרון של יחסי הייצור בערים. לאחר שחוסלו שני מעמדות אלה, הבעיות הקשורות לבסיס הכלכלי למעשה "נפתרו". בדומה לכך, פתרון הבעיות הקשורות למבנה-על^[2] דרש גם הוא טבח. הדיכויים של הקבוצה האנטי-מפלגתית של הו-פֶּנג^[3] ומהלך האנטי-ימניים חיסלו את האינטלקטואלים. הריגת הנוצרים, הטאואיסטים, הבודהיסטים והקבוצות העממיות פתרה את בעית הדתות. רציחות בקנה מידה רחב ייסדו, גם תרבותית וגם פוליטית, את הנהגתה המוחלטת של המק"ס. הטבח בכיכר טיאננמן בוצע כדי למנוע משבר פוליטי, וכדי להשתיק ולדכא את הדרישות לדמוקרטיה. המטרה ברדיפת הפאלון גונג היא "לפתור" את נושאי האמונה וההחלמה ממחלות בדרך המסורתית. כל הפעולות האלה היו הכרחיות למק"ס לחיזוק כוחה ושמירת שלטונה כשעמדה בפני משבר פיננסי מתמשך (מחירי הטובין לצרכן זינקו לשמים לאחר שהמק"ס תפסה את השלטון, וכלכלת סין כמעט התמוטטה לאחר המהפכה התרבותית הגדולה), בפני משבר פוליטי (חלק מהאנשים לא צייתו להוראות המפלגה או אחרים רצו לחלוק זכויות פוליטיות עם המפלגה) ובפני משבר של אמונה (התפוררות ברית המועצות לשעבר, שינויים פוליטיים במזרח אירופה ונושא הפאלון גונג). מלבד נושא הפאלון גונג, כמעט כל המהלכים הפוליטיים הקודמים נוצלו למען החייאת רוח הרפאים הרעה של המק"ס וכדי לעורר את תשוקת המק"ס למהפכה. המק"ס גם השתמשה במהלכים פוליטיים אלה כדי

לבחון את חברי המק"ס, ולחסל את אלה שלא עמדו בדרישות המפלגה.

הריגה היא הכרחית גם מסיבות פרקטיות. המפלגה הקומוניסטית החלה כקבוצה של בריונים ונבלים שהרגו כדי להשיג כוח. מרגע שתקדים זה נוצר, לא הייתה דרך לסגת מזה. טרור תמידי היה נחוץ כדי להפחיד את האנשים ולא לפזז אותם לקבל, מתוך כחד, את השליטה האבסולוטית של המק"ס.

על פני השטח, זה יכול להיראות כאילו המק"ס "הוכרחה להרוג", וקרה שתקריות שונות פשוט עצבנו את רוח הרפאים הרעה – המק"ס, ובטעות שחררו את מנגנון ההרג שלה. אך האמת היא שתקריות אלו משמשות להסוות את צורך המפלגה להרוג, והרג תקופתי נדרש למק"ס. בלי השיעורים המכאיבים האלה, האנשים היו עלולים להתחיל לחשוב שהמק"ס משתכרת והיו מתחילים לדרוש דמוקרטיה, בדיוק כפי שעשו אותם סטודנטים אידיאליסטים בתנועה הדמוקרטית של 1989. טבח חוזר ונשנה כל שבע או שמונה שנים משמש לרענון הזכרונות מהטרור שיש לאנשים, ויכול להזהיר את הדור הצעיר יותר: כל מי שעובד כנגד המק"ס, הרוצה לאתגר את הנהגתה האבסולוטית של המק"ס, או מנסה לספר את האמת בנוגע להיסטוריה של סין, יקבל טעימה מ"אגרוף הברזל של דיקטטורת הפרולטריון".

הריגה הפכה לאחת מהדרכים החיוניות ביותר של המק"ס לשימור כוח. עם ההסלמה של חובות הדמים שלה, לו הייתה המק"ס מניחה את סכין הקצבים שלה, זה היה מעודד את האנשים להשיג נקמה על הפעולות הקרימינליות שביצעה. לפיכך, המק"ס לא רק הייתה צריכה לבצע הריגה יסודית בשפע, אלא הטבח גם היה צריך להיעשות באופן הברוטלי ביותר כדי להפחיד באפקטיביות את האוכלוסייה, במיוחד בהתחלה כשהמק"ס ייסדה את שלטונה.

כיוון שמטרת ההרג הייתה להחדיר את הפחד הגדול ביותר, המק"ס בחרה מטרות להשמדה באופן שרירותי וחסר רציונליות. בכל מהלך פוליטי, המק"ס השתמשה באסטרטגיה של רצח עם. קחו לדוגמה את "דיכוי הריאקציונרים". המק"ס לא באמת דיכאה את ה"התנהגויות" הריאקציוניות אלא את ה"אנשים" שאותם היא כינתה ריאקציונרים. אם אדם גויס ושירת מספר ימים תחת צבא מפלגת העם הלאומית (קואומינטאנג), אך בהחלט לא עשה שום דבר פוליטי לאחר שהמק"ס השיגה את השליטה, אדם זה בכל זאת יומת בגלל "ההיסטוריה הריאקציונית" שלו. בתהליך של הרפורמה האגררית (רפורמה באדמות), כדי להסיר את "שורש הבעיה", המק"ס הייתה הורגת לעיתים קרובות את משפחת בעל האדמות בשלמותה.

מאז 1949, המק"ס רדפה יותר מחצי מהאנשים בסין. המספר המשוער של אנשים שמתו מסיבות בלתי טבעיות הוא בין 60 ל-80 מיליון. מספר זה הוא מעבר לסך כל מספר המתים משתי מלחמות העולם גם יחד.

כמו בארצות קומוניסטיות אחרות, ההרג השרירותי של המק"ס כולל גם טבח ברוטלי של חבריה שלה כדי לסלק את אלה החולקים על השלטון, המעריכים את משמעות האנושיות יותר מאשר את טבע המפלגה. שלטון הטרור של המק"ס נופל באופן שווה על האוכלוסייה ועל חבריה בניסיון לתחזק את "המצודה הבלתי מנוצחת".



והערצה ומביעים תודה לאל. במזרח, האנשים אומרים: "אל תכפה על אחרים מה ששנא עליך"^[4]. במערב, האנשים אומרים: "ואהבת לרעך כמוך"^[5]. מנגד, המק"ס מאמינה כי "דברי-ימיה של כל חברה עד כה הם דברי ימים של מלחמת מעמדות"^[6]. כדי לשמר את ה"מאבקים" בתוך החברה יש צורך לייצר שנאה. לא רק שהמק"ס לוקחת חיים, היא גם מעודדת את האנשים להרוג זה את זה. היא שואפת להוריד את רמת הרגישות של האנשים כלפי הסבל של אחרים על-ידי כך שהיא מקיפה אותם בהרג בלתי פוסק. היא רוצה שהם יעשו חסרי תחושה מהחשיפה התדירה לאכזריות בלתי אנושית, ויפתחו את המנטליות ש"הטוב ביותר שאתה יכול לצפות לו הוא להימנע מלהיות נרדף". כל השיעורים האלו שהועברו על-ידי דיכוי אכזרי מאפשרים למק"ס לשמור על שלטונה.

בנוסף להשמדת אין-ספור חיים, המק"ס הרסה גם את הנפש של העם הסיני. מספר רב מאוד של אנשים פיתח התניה, להגיב לאיומי המק"ס בכניעה מוחלטת של ההיגיון ושל העקרונות שלהם. במובן מסוים, הנפש של האנשים האלה מתה – דבר המכחיד יותר ממוות פיזי.

1. טבח דמים איום

לפני שהמק"ס עלתה לשלטון, מאו צה-טונג כתב: "אנו בהחלט לא מיישמים מדיניות של נדיבות לב כלפי הריאקציונרים וכלפי הפעולות הריאקציונריות של המעמדות הריאקציוניים"^[7]. במילים אחרות, אפילו לפני שהמק"ס השתלטה על בייג'ינג, היא כבר החליטה איך תנהג ברודנות תחת מסווה המילים היפות "הדיקטטורה הדמוקרטית של העם". נתאר כאן מספר דוגמאות לטענה זו.

דיכוי הריאקציונרים והרפורמה האגררית (רפורמה באדמות)

במארס 1950, המק"ס הכריזה על "פקודות לדיכוי קפדני של האלמנטים הריאקציוניים", אשר ידועות בהיסטוריה כמהלך ל"דיכוי הריאקציונרים".

שלא כמו כל הקיסרים שהעניקו חנינה לכל המדינה לאחר שהוכתרו, המק"ס החלה להרוג ברגע שהשיגה את השליטה. מאו צה-טונג אמר במסמך: "ישנם עדיין מקומות רבים בהם אנשים מכוחדים ולא מעזים להרוג את הריאקציונרים בגלוי בסקאלה רחבה"^[8]. בפברואר 1951, נאמר ממרכז המק"ס, שחוץ מכרובינצית ג'ה-ג'יאנג ודרום פרובינצית אן-הווי, "אזורים אחרים שלא הורגים בהם מספיק, במיוחד בערים הגדולות והבינוניות, צריכים להמשיך לאסור ולהרוג כמות גדולה ואין עליהם לעצור מוקדם מדי". מאו אף המליץ ש"באזורים כפריים, כדי להרוג את הריאקציונרים, יש להרוג יותר מאחד לאלף (1/1000) מסך כל האוכלוסייה... בערים, זה צריך להיות פחות מאחד לאלף"^[9]. האוכלוסייה של סין באותו זמן הייתה 600 מיליון לערך; "הפקודה המלכותית" הזאת ממאו הייתה אמורה לגרום ל-600,000 מיתות לפחות. אף אחד לא יודע מאין בא היחס הזה של אחד לאלף. אולי על-פי גחמה, מאו החליט ש-600,000 נפשות אלה יספיקו כדי להניח את הבסיס ליצירת פחד בקרב אנשים, ולכן פקד שההוראה הזו תתבצע.

אם לאלה שנהרגו הגיע למות או לא – זאת לא הייתה דאגתה של המק"ס. "תקנות הרפובליקה העממית של סין להענשת הריאקציונרים", הכריזו ב-1951, שאפשר "להוציא להורג מיידית" את אלה ה"מפציצים שמועות".

בזמן שדיכוי הריאקציונרים התממש בלהט, הרפורמה האגררית (רפורמה באדמות) התרחשה בסקאלה רחבה גם היא. למעשה, המק"ס החלה ברפורמה האגררית בתוך המאחזים שבשליטתה כבר משנות ה-20 המאוחרות. על פני השטח, הרפורמה האגררית נראתה כמקדמת אידיאל הדומה לזה של הממלכה השמימית של טאי-פינג^[10], במילים מפורשות, לכולם תהיה אדמה לעבוד, אך בעצם היוותה רק תירוץ להרוג. לטאו ג'ו, שדורג לאחר מכן כרביעי במק"ס, הייתה סיסמה לרפורמה האגררית: "כל כפר מדמם, כל משק בית נלחם". זה מצביע על כך שבכל כפר בעלי האדמות חייבים למות.

את הרפורמה האגררית ניתן היה להשיג גם ללא הרג. זה יכול היה להיעשות באותה דרך בה יישמה הממשלה הטייוואנית את הרפורמה האגררית שלה על-ידי רכישת הקניין מבעלי האדמות. אולם, כיוון שמקור המק"ס הוא בחבורה של בריונים וב"פרולטריון נבל", היא ידעה רק כיצד לשדוד. מתוך פחד שהיא תעמוד בפני נקמה לאחר השוד, המק"ס ידעה בטבעיות שהיא צריכה להרוג את הקרבנות – דרך לבער את מקור הצרות.

הדרך הנפוצה ביותר להרוג במהלך הרפורמה האגררית, הייתה ידועה כ"פגישת מאבק". המק"ס המציאה פשעים וטפלה האשמות על בעלי אדמות או על איכרים עשירים. הציבור היה נשאל איך עליהם להיענש. כמה חברי מק"ס או פעילי מק"ס היו שתולים בקהל כדי שיוכלו לצעוק: "עלינו להרוג אותם!" ובעלי אדמות ואיכרים עשירים היו מוצאים להורג במקום. באותו הזמן, כל אחד שהייתה בבעלותו אדמה בכפרים תויג בתווית "בריון". אלה שלעיתים קרובות ניצלו את האיכרים כונו "בריונים מרושעים"; אלה שלעיתים קרובות עזרו בתיקון מוסדות ציבור ותרמו כסף לבתי ספר, ולמען סיוע בעקבות אסונות הטבע, היו מכונים "בריונים אדיבים"; ואלה שלא עשו דבר היו מכונים "בריונים שקטים או דוממים". סיווג זה היה חסר משמעות, כיוון שסופם של כל ה"בריונים" הסתיים בהוצאה להורג, בלי קשר לאיזו קטגוריה "בריון" הם השתייכו.

עד סוף 1952, מספר "האלמנטים הריאקציוניים" שהוצאו להורג, לפי פרסומי המק"ס, היה בערך 2.4 מיליון. למעשה, מספר המתים הכולל של פקידי ממשל לשעבר של מפלגת העם הלאומית, שמתחת לרמת המחוז ובעלי האדמות היה לפחות חמישה מיליון.

לדיכוי הריאקציונרים ולרפורמה האגררית היו שלוש תוצאות ישירות. ראשית, פקידי ממשל לשעבר שנבחרו על בסיס אוטונומיה שבטית חוסלו. באמצעות דיכוי הריאקציונרים והרפורמה האגררית, המק"ס הרגה את כל סגל ההנהלה במערכת הקודמת, והשיגה שליטה מלאה באזורים הכפריים על-ידי התקנת סניף מפלגה בכל כפר. שנית, הון אדיר הושג על-ידי גניבה ושוד במהלך הרפורמה האגררית ודיכוי הריאקציונרים. תוצאה שלישית – על האזרחים נפלה אימה כתוצאה מהטרור של הדיכוי הברוטלי שהופעל כנגד בעלי האדמות והאיכרים העשירים.

המערכה של "שלושת האנטיים" והמערכה של "חמשת האנטיים"



דיכוי הריאקציונרים ורפורמת האדמות שמו למטרה בעיקר את האזורים הכפריים, בעוד שהקמפיינים שלאחריהם – המערכה של "שלושת האנטיים" והמערכה של "חמשת האנטיים" – יכולות להיחשב כרצח עם באזורים העירוניים, שתואם את רצח העם בכפרים.

המערכה של "שלושת האנטיים" החלה בדצמבר 1951 והתמקדה בשחיתות, בבזבז ובבירוקרטיה בקרב אנשי סגל של המק"ס. כמה פקידי ממשל מושחתים של המק"ס הוצאו להורג. זמן קצר לאחר מכן ייחסה המק"ס את סיבת השחיתות של פקידי הממשלה שלה לפיתוי הקפיטליסטים. בהתאם לזאת, המערכה של "חמשת האנטיים" כנגד שוחד, העלמת המס, גניבת רכוש המדינה, בנייה רעועה וריגול לגבי מידע כלכלי של המדינה, הושקה בינואר 1952.

"המערכה של 'חמשת האנטיים' הייתה במהותה גניבת הרכוש של הקפיטליסטים, או בעצם רציחת הקפיטליסטים בשביל כסף. צ'ן יי, ראש העיר של שנחאי באותה עת, היה מקבל דיווח בכל לילה בשעה שהוא יושב על הספה עם כוס תה ביד. הוא היה שואל בנינוחות: 'כמה צנחנים היו היום?' כשכוונתו היא 'כמה אנשי עסקים קפצו מבניינים גבוהים כדי להתאבד?'. אף אחד מהקפיטליסטים לא יכול היה להיחלץ מהמערכה של 'חמשת האנטיים'. הם נדרשו לשלם על 'העלמות מס' מתקופות קדומות כתקופת גואן-שו (1875-1908) בשושלת צ'ינג (1644-1911), בזמנים בהם השוק המסחרי של שנחאי הוקם לראשונה. מובן שהקפיטליסטים לא יכלו לשלם 'מסים' כאלו עם כל הונם עלי אדמות. לא הייתה להם ברירה אלא לשים קץ לחייהם. אך הם לא העזו לקפוץ לנהר ההואנג-פו. אם לא יכלו למצוא את גופתם, המק"ס הייתה מאשימה אותם במנוסה להונג-קונג, וחברי המשפחה שלהם עדיין היו מחויבים באחריות לשלם את המסים. במקום זאת, הקפיטליסטים קפצו מבניינים גבוהים, בהשארם גופה כך שהמק"ס תוכל לראות עדות למותם. נאמר שאנשים לא העזו ללכת ליד בניינים גבוהים בשנחאי באותו הזמן מחשש שיימחצו על-ידי אנשים הקופצים מלמעלה.

לפי הספר "עובדות על המערכות הפוליטיות שאחרי הקמתה של הרפובליקה העממית של סין", אשר יצא לאור ב-1996 על-ידי ארבע יחידות ממשלה במשותף (כולל המרכז לחקר ההיסטורי של המק"ס), במהלך המערכה של "שלושת האנטיים" והמערכה של "חמשת האנטיים", יותר מ-323,100 בני אדם נאסרו ויותר מ-280 ביצעו התאבדות או נעלמו. ב"מערכת האנטי" הו פאנג ב-1955, יותר מ-5,000 הופללו, יותר מ-500 נאסרו, יותר מ-60 התאבדו ו-12 נפטרו מסיבות בלתי-טבעיות. בדיכוי הריאקציונרים שבא לאחר מכן, יותר מ-21,300 איש הוצאו להורג ויותר מ-4,300 ביצעו התאבדות או נעלמו ^[11].

הרעב הגדול

מספר מקרי המוות הגדול ביותר שנרשם היה במהלך הרעב הגדול של סין, זמן קצר לאחר "הקפיצה הגדולה קדימה" ^[12]. המאמר "הרעב הגדול" בספר "רשומות היסטוריות של הרפובליקה העממית של סין" מציין כי "מספר המיתות הבלתי טבעיות והילודה הפחותה בין השנים 1959 ל-1961 מוערך בכ-40 מיליון... אוכלוסיית סין פחתה ב-40 מיליון – זהו כנראה הרעב הגדול ביותר בעולם במאה הזאת" ^[13].

המק"ס נתנה לרעב הגדול את הכינוי השקרי "אסון הטבע של שלוש השנים". למעשה, בשלוש



השנים האלו תנאי האקלים היו נוחים, ללא אסונות טבע מסיביים כמו שטפונות, בצורת, הוריקן, צונאמי, רעידות אדמה, כפור, קיפאון, ברד, או מגפת ארבה. ה"אסון" היה לגמרי מעשה ידי אדם. מערכת "הקפיצה הגדולה קדימה" דרשה מכל אחד בסין להיות מעורב בתעשיית יצירת הברזל, וזה כפה על החקלאים להשאיר את יבוליהם להירקב בשדות. למרות זאת, פקידי ממשל בכל אזור הצהירו על הגדלת תנובת הייצור באזורם. הא יי-ראן, המזכיר הראשון של ועדת המפלגה של משטרת ליו ג'ואו, פיברק בעצמו את התנובה המדהימה של "65,000 קילוגרם של אורז למו אחד" ^[14] (שווה ערך ל-97 קילוגרם אורז למטר רבוע אחד) במחוז הוּאֶן-ג'יאנג. הדבר אירע מיד לאחר "מועצת לו-שאן", כאשר מהלך האנטי-ימניים של המק"ס התפשט בכל המדינה. כדי להדגים עד כמה המק"ס צודקת בכל הזמנים, היבולים הופקעו על-ידי הממשלה כמסים שהוערכו לפי מספרי התנובה המוגזמים האלה. כתוצאה מכך, מנות המזון הקצובות של הדגנים, הזרעים ותוצרי המזון העיקריים, הוחרמו כולם. כשהדרישה עדיין לא סופקה, האיכרים הואשמו בהסתרת יבוליהם.

הא יי-ראן אמר פעם שהם חייבים לשאוף להשיג את המקום הראשון בתחרות על התנובה הגבוהה ביותר, לא משנה כמה אנשים בליו-ג'ואו ימותו. מחלק מהאיכרים נשלל הכול, ונשארו להם רק מעט חופנים של אורז שהוחבאו בקערת השתן. ועדת המפלגה של נפת שון-לה, במחוז הוּאֶן-ג'יאנג אפילו הוציאה הוראה לאסור על הבישול, כדי למנוע מהאיכרים לאכול את יבולם. בלילות נעשו פטרולים על-ידי אנשי מיליציה. אם הם ראו אור בוקע מאש, הם היו מגיעים לחיפוש וכשיטה. איכרים רבים לא העזו אפילו לבשל עשבים או קליפות עץ הניתנים למאכל, והם מתו מרעב.

באופן היסטורי, בזמנים של רעב, הממשלה הייתה מספקת דייסת אורז, מחלקת את היבולים ומאפשרת לקרבנות להינצל מהרעב. אולם, המק"ס התייחסה להמלטות מהרעב כאל בושה לתדמית המפלגה, והורתה לאנשי מיליציה לחסום את הכבישים כדי למנוע מהקרבנות להיחלץ מהרעב. כשהאיכרים כבר היו רעבים עד כדי חטיפת דגנים ממחסני התבואה, המק"ס פקדה לירות בקהל כדי לדכא את הבזיזה, ועל אלו שנהרגו היא שמה תוויות של אלמנטים "אנטי מהפכניים". מספר גדול של איכרים הורעב למוות בפרובינציות רבות, כולל בפרובינציות גאן-סו, שאן-דונג, הא-נאן, אן-הווי, הו-בִּי, הו-נאן, סיצ'ואן וגואנג-שי. עדיין, האיכרים הרעבים אולצו לקחת חלק בעבודות השקיה, בניית סכרים וחישול פלדה. רבים נפלו על האדמה תוך כדי העבודה ולא קמו עוד. לבסוף, לאלה ששרדו לא היה מספיק כוח כדי לשאת את המתים לקבורה. כפרים רבים נכחדו לגמרי כאשר המשכחות גוועות ברעב למוות בזו אחר זו.

בתקופות הרעב החמורות ביותר בהיסטוריה של סין לפני המק"ס, היו מקרים בהם משפחה הייתה מחליפה את ילדיה עם אלו של השנייה כדי לאכול אותם, אך אף אחד לא היה מסוגל אי פעם לאכול את ילדיו שלו. אולם תחת עריצות המק"ס, האנשים נדחפו עד לאכילת אלה שמתו, התנהגו כקניבאלים כלפי אלו שברחו מאזורים אחרים, ואפילו הרגו ואכלו את ילדיהם שלהם. הסופר שא צ'ינג תיאר את הסצינה הבאה בספרו "ידי דא די וואן" (ארץ בא-יואו החשוכה): במשפחת איכר, האב נותר רק עם בנו ובתו בזמן הרעב הגדול. יום אחד, הבת סולקה לזמן מה מהבית על-ידי אביה. כשהיא חזרה, היא לא יכלה למצוא את אחיה הצעיר, אך ראתה שמן לבן צף בקדירה וערימת עצמות לצד התנור. מספר ימים לאחר מכן, האב הוסיף עוד מים לסיר, וקרא לבתו להתקרב אליו. הילדה הייתה מפוחדת והתחננה בפני אביה מחוץ לדלת: "אבא, בבקשה אל תאכל אותי. אני יכולה

לאסוף עצים להסקה ולבשל אוכל בשבילך. אם תאכל אותי, אף אחד אחר לא יעשה את זה בשבילך".

לא ידוע מהו ההיקף או המספר הסופי של טרגדיות מסוג זה. אך המק"ס עדיין פירשה אותו, שלא כהלכה, בתור כבוד אצילי, וטענה שהיא מובילה אנשים באומץ ללחום כנגד "אסונות הטבע", והמשיכה לייפות את עצמה כ"כבירה, מהוללת וצודקת".

לאחר ש"מועצת לו-שאן" נערכה ב-1959, נשלל כוחו של הגנרל פנג דה-הוואי^[15] כיוון שדיבר בגלוי למען העם. קבוצת פקידי ממשל ואנשי סגל שהעזו לומר את האמת הודחו ממשרותיהם, נעצרו או נחקרו. לאחר מכן, אף אחד לא העז לבטא את האמת. בזמן הרעב הגדול, במקום לדווח את האמת, אנשים הסתירו את עובדות המוות כתוצאה מהרעב, כדי להגן על מעמד הפקיד הבכיר שלהם. פרובינציית גאן-סו אפילו סירבה לקבל אספקת סיוע במזון מפרובינציית שאן-שי, בטענה שלגאן-סו יש יתרת מזון רבה מדי.

הרעב הגדול היה גם מבחן קבלה לאנשי הסגל של המק"ס. לפי קריטריון המק"ס, אנשי סגל אלה שנמנעו מלספר את האמת, אפילו כשעמדו בפני עשרות מיליונים רעבים למוות – היו בהחלט "מוסמכים להתקבל". באמצעות מבחן זה, האמינה המק"ס ששום דבר, בין אם זה רגשות אנושיים או עקרונות שמימיים, לא יוכל להפוך למעמסה פסיכולוגית שתצליח למנוע מאנשי סגל אלה מלציית לקו המפלגתי. לאחר הרעב הגדול, פקידי הממשל האחראים השתתפו ב"ביקורת עצמית" רק באופן פורמלי. לי ג'ינג-צ'ואן, מזכיר המק"ס בפרובינציית סצ'ואן – מקום בו מיליוני אנשים הורעבו למוות – קודם בתפקידו להיות המזכיר הראשון של לשכת מחוז דרום-מערב של המק"ס.

מהמהפכה התרבותית הגדולה והטבח בכיכר טיאננמן ועד לפאלון גונג

המהפכה התרבותית הגדולה החלה באופן רשמי ב-16 במאי 1966 ונמשכה עד 1976. תקופה זו נקראה "הקטסטרופה של 10 השנים", אפילו על-ידי המק"ס עצמה. מאוחר יותר בראיון עם כתב יוגוסלבי אמר מזכ"ל המפלגה לשעבר הו יאן-באנג: "בזמן ההוא קרוב ל-100 מיליון איש הושפעו מכך, מספר שהיווה עשירית מהאוכלוסייה הסינית".

ב"עובדות על המערכות הפוליטיות שאחרי הקמתה של הרפובליקה העממית של סין" דווח: "במאי 1984, לאחר 31 חודשי חקירה, בירור וחישוב אינטנסיביים שנערכו על-ידי הוועד המרכזי של המק"ס, הנתונים לגבי המהפכה התרבותית הגדולה היו: יותר מ-4.2 מיליון איש נעצרו ונחקרו; יותר מ-1,728,000 אנשים מתו בנסיבות בלתי טבעיות; יותר מ-135,000 איש תויגו כ"אנטי-מהפכנים" והוצאו להורג; יותר מ-237,000 נהרגו ויותר מ-7.03 מיליון הפכו נכים בהתקפות חמושות; 71,200 משפחות נהרסו". סטטיסטיקות שנבנו מתוך מסמכי תיעוד של המחוז מראים כי 7.73 מיליון איש מתו בנסיבות בלתי טבעיות במהלך המהפכה התרבותית הגדולה.

מעבר להכאה של אנשים למוות, תחילתה של המהפכה התרבותית הגדולה הציתה גם גל של התאבדויות. אינטלקטואלים מפורסמים רבים, ביניהם לאו ש'ה, פו ל'י, ג'יאן ב'ו-ג'אן, וו ה'אן וצ'ו אן-פ'ינג, כל אלה התאבדו בשלב מוקדם של המהפכה התרבותית הגדולה.



לדרך תחרותית להציג את עמדתו המהפכנית של האדם, כך שטבח "האויב המעמדי" היה מרושע ואכזרי להחריד.

מדיניות "הרפורמה והפתיחות" קידמה מאוד את זרימת והפצת המידע, מה שאפשר לכתבים זרים רבים להיות עדים לטבח בכיכר טיאננמן ב-1989, ולשדר דיווחים טלוויזיוניים המראים טנקים רודפים ומוחצים סטודנטים למוות.

10 שנים לאחר מכן, ב-20 ביולי 1999, החל ג'יאנג זמין מיוזמתו את דיכוי הפאלון גונג. עד לסוף 2002, מידע פנימי ממקורות ממשלתיים בסין אימת הסתרה של יותר מ-7,000 מקרי מוות במרכזי מעצר, מחנות עבודה בכפייה, בתי סוהר ובתי חולים לחולי נפש – ממוצע של שבעה אנשים שנהרגו בכל יום.

בימינו המק"ס אינה נוטה להרוג הרבה כבעבר, כאשר מיליוני ועשרות מיליונים היו נרצחים. ישנן שתי סיבות חשובות לכך. מצד אחד, המפלגה עיוותה את מחשבתם של האנשים הסינים עם תרבות המפלגה שלה, כך שהם עכשיו כבר יותר כנועים וציניים. מצד שני, בעקבות שחיתות ומעילה מוגזמים של פקידי הממשל של המק"ס, כלכלת סין הפכה להיות מעין "כלכלת עירוי" ותלויה מאוד בהון זר כדי לקיים את הצמיחה הכלכלית והיציבות החברתית. המק"ס זוכרת על בשרה את הסנקציות הכלכליות שבאו לאחר הטבח בכיכר טיאננמן, ויודעת שרצח גלוי יביא עמו לתוצאות של משיכת ההון הזר שיסכנו את המשטר הטוטליטרי שלה.

בכל זאת המק"ס מעולם לא ויתרה על הטבח שמאחורי הקלעים, רק שהמק"ס של היום אינה חוסכת במאמצים להסתיר את הראיות העקובות מדם.

2. דרכים אכזריות במיוחד להרוג

כל מה שהמק"ס עושה משרת מטרה אחת בלבד – השגת כוח ושמירה עליו. הרג הוא אמצעי חשוב מאוד עבור המק"ס בשביל לתחזק את כוחה. ככל שנרצחים יותר אנשים וככל שהרציחות אכזריות יותר – כך גדולה יותר היכולת להפחיד. טרור כזה התחיל אפילו עוד לפני מלחמת סין-יפן הראשונה.

טבח בצפון סין במהלך מלחמת סין-יפן הראשונה

כאשר הנשיא הובר, נשיא ארה"ב לשעבר, המליץ על הספר "האויב מבפנים" שנכתב על-ידי האב ריימונד ג'. דה ג'אג'ה^[16] הוא ציין שהספר חושף את הטרור של המהלך הקומוניסטי במערומיו. הוא מוכן להמליץ עליו לכל אחד שרוצה להבין כוח כה מרושע בעולם הזה.

בספר זה, דה ג'אג'ה מספר סיפורים הממחישים איך המק"ס השתמשה באלימות כדי להפחיד אנשים, ולהביאם עד מצב כנוע. לדוגמה, יום אחד המק"ס דרשה מכולם ללכת לכיכר בכפר. מורים הובילו את הילדים מבית הספר אל הכיכר. מטרת ההתאספות הייתה לצפות ברציחתם של 13



צעירים פטרייטים. לאחר שהכריזו מהן ההאשמות המפוברקות כנגד הקרבנות, המק"ס פקדה על המורה המבוהלת להוביל את הילדים בשירת שירים פטרייטים. מי שהופיע על הבמה על רקע השירים לא היו רקדנים, אלא מוציא להורג שהחזיק בידיו סכין חדה. המוציא להורג היה חייל קומוניסטי אכזרי, חסון, בעל זרועות חזקות. החייל הלך אל מאחורי הקרבן הראשון, הרים במהירות סכין גדולה וחדה והכה בעורפו, הראש הראשון התגלגל אל האדמה. דם השפריץ החוצה כמו מזרקה כשהראש התגלגל על האדמה. שירתם ההיסטרית של הילדים הפכה לצרחות תוהו ובוהו ובכי. המורה שמרה על הקצב, מנסה שהשירה תימשך; כעמונה נשמע מצלצל שוב ושוב מן הכאוס.

המוציא להורג כרת 13 פעמים, ו-13 ראשים נפלו לאדמה. לאחר מכן, חיילים קומוניסטים רבים הגיעו לשם, חתכו ופתחו את בתי החזה של הקרבנות, והוציאו את ליבם כדי לאכול אותו בסעודה. כל הברוטליות נעשתה למול הילדים. הילדים הלכו חיוורים לגמרי בעקבות האימה וחלקם החלו להקיא. המורה נזפה בילדים וסידרה אותם בטור כדי לחזור לבית הספר.

לאחר מקרה זה, האב דָּה ג'אָגֶהֶר ראה לעיתים תכופות ילדים שאולצו לצפות ברציחות. הילדים נעשו מורגלים בסצינות דמים ונעשו אדישים להרג; חלקם אף התחילו ליהנות מההתרגשות.

כאשר המק"ס חשה שרצח פשוט לא היה די מאיים ומרגש, הם המציאו כל מיני סוגים של שיטות עינויים מרושעות. לדוגמה, לאלץ משהו לבלוע כמות גדולה של מלח מבלי לאפשר לו לשתות מים כלל – הקרבן היה סובל עד אשר מת מצמא; או להפשיט משהו כליל ולאֵץ אותו להתגלגל על שברי זכוכית; או ליצור חור בנהר קפוא בחורף, ואז להשליך את הקרבן לתוך החור – הקרבן היה קופא למוות או טובע.

דָּה ג'אָגֶהֶר כתב שחבר מק"ס בכרובינצית שאן-שי המציא עינוי נוראי. יום אחד כאשר הוא שוטט בעיר, הוא נעצר מול מסעדה ובה במיכל גדול ורותח. לאחר מכן, הוא רכש כמה מכלים ענקיים, ומיד אסר מספר אנשים אשר היו נגד המפלגה הקומוניסטית. עוד במהלך המשפט הבהול המכלים מולאו במים וחוממו עד רתיחה. שלושה קרבנות הופשטו מכל בגדיהם והושלכו אל תוך המכלים להתבשל למוות לאחר המשפט. בפניג-שאן היה דָּה ג'אָגֶהֶר עד לפשיטת עורו של אדם בעודו בחיים. חברי המק"ס הכריחו את בנו של הקרבן לצפות ולהשתתף בעינוי הבלתי אנושי, לראות את אביו מת בייסורי תופת ולהקשיב לצרחותיו. חברי המק"ס שפכו חומץ וחומצה על גוף האב ואז כל עורו קולף במהרה. הם התחילו מהגב, ואז למעלה אל הכתפיים ובמהרה העור מכל גופו קולף, בהשאירם רק את העור שעל ראשו ללא פגע. האב מת תוך דקות.

הטור האדום במהלך "האוגוסט האדום" והקינבליזם בגואנג-שי

גם לאחר שהשיגה שליטה אבסולוטית על המדינה, המק"ס לא שמה קץ לאלימותה כלל וכלל. במהלך המהפכה התרבותית הגדולה אלימות כזו נהייתה אף גרועה יותר.

ב-18 באוגוסט 1966 נפגש מאו צה-טונג עם נציגי "המשמרות האדומים" על המגדל של כיכר טיאננמן. סונג בין-בין, בתו של המנהיג הקומוניסטי סונג רן-צ'ונג, ענדה על מאו סיכת שרוול של "המשמרות האדומים". כאשר נודע למאו שמה של סונג בין-בין, שמשמעותו היא עדין ומנומס, הוא אמר: "אנחנו צריכים יותר אלימות". לפיכך שינתה סונג את שמה לסונג יא-וו (שפירושו המילולי



הוא פשוטו כמשמעו "רוצה אלימות").

התקפות חמושות אלימות התפשטו במהרה לכל המדינה. הדור הצעיר, שחונך בתוך האתיאיזם הקומוניסטי, היה חסר חששות או דאגות. תחת ההנהגה הישירה של המק"ס וכשהם מונחים על-ידי הוראותיו של מאו, ה"משמרות האדומים", בהיותם פנאטיים, בורים וממקמים עצמם מעל החוק, החלו להכות אנשים ולבזוז בתים בכל רחבי הארץ. באזורים רבים כל "חמשת המעמדות השחורים" (בעלי אדמות, איכרים עשירים, ריאקציונרים, אלמנטים שליליים וימניים) ובני משפחותיהם הושמדו על-פי מדיניות של רצח עם. דוגמה טיפוסית היא מחוז דא-שינג הקרוב לבייג'ינג. שם, בין ה-27 באוגוסט ועד ה-1 בספטמבר 1966, נרצחו 325 איש ב-48 בריגדות שונות של 13 קומונות עממיות. המבוגר ביותר שנרצח היה בן 80 והצעיר ביותר רק בן 38 יום. 22 משקי בית שלמים נרצחו ואף לא אדם אחד נותר מהם.

"הכאת אדם למוות הייתה מחזה שכיח. ברחוב שא-טאן, קבוצת גברים מ'המשמרות האדומים' עינתה אישה זקנה באמצעות שלשלאות ברזל וחגורות עור עד שלא יכלה לזוז עוד. גם אז, בחורה מ'המשמרות האדומים' קפצה על גופה ורקעה על בטנה. האישה הזקנה מתה בזירת ההתרחשות... בבקרב צ'ונג-וון-מנג, כאשר 'המשמרות האדומים' ערכו חיפוש בבית 'אשתו של בעל אדמות' (אלמנה בודדה), הם אילצו כל שכן ושכן להביא סיר של מים רותחים לזירת האירוע, והם שפכו את המים הרתוחים אל תוך צווארונה עד אשר גופה נכווה לחלוטין. כמה ימים לאחר מכן נמצאה הזקנה מתה בחדר, כאשר גופה מכוסה ברימות תולעים... היו הרבה דרכים שונות להרוג, ביניהן הכאה למוות באלות, שיסוף עם מגל, וחנק למוות באמצעות חבלים...הדרך לרצוח תינוקות הייתה האכזרית ביותר: הרוצח היה דורך על רגלו האחת של התינוק ומושך את השנייה, וקורע את התינוק לשניים". (חקירת הטבח של דא-שינג, מאת יו לואו-וון) ^[17].

הקניבליזם בגואנג-שי היה אפילו יותר בלתי-אנושי מטבח דא-שינג. הסופר ג'נג יו, מחבר הספר "זכרונות אדומים" תיאר את הקניבליזם כתופעה שהתקדמה בשלושה שלבים ^[18].

השלב הראשון היה השלב ההתחלתי כאשר הטרור עוד התבצע בסתר ובאפלה. "רשומות המחוז" תיעדו סצינה טיפוסית: בחצות הליל, התגנבו הרוצחים על קצות אצבעותיהם כדי למצוא את קרבנם, וחתכו אותו לרווחה כדי להוציא את הלב ואת הכבד שלו. בגלל שהיו בלתי מנוסים ומפחדים, הם הוציאו בטעות את הריאה שלו, לכן היו צריכים לחזור שוב. בשעה שבישלו את הלב והכבד, חלק מהאנשים הביאו ליקר מהבית, חלק הביאו תבלינים, ואז כל הרוצחים היו יושבים מסביב לאש שבתנור ואוכלים בשקט את האיברים האנושיים.

השלב השני היה השיא, כאשר האימה נעשתה גלויה וציבורית. במהלך השלב הזה, רוצחים ותיקים צברו ניסיון ולמדו איך להוציא את הלב והכבד בעוד הקרבן חי, והם לימדו אחרים ושכללו את המיומנות הטכנית שלהם לשלמות. לדוגמה כאשר הם ביתקו אדם חי, הרוצחים היו רק צריכים לחתוך צורת צלב על אזור הבטן של הקרבן, לדרוך על גופו (או אם הקרבן היה קשור לעץ, הרוצחים היו בועטים עם הברך בבטן התחתונה שלו) והלב ואיברים אחרים היו פשוט נופלים החוצה. הרוצח הראשי היה זכאי ללב, לכבד ולאברי המין, והאחרים היו לוקחים את מה שנשאר. הסצנות הדרמטיות והמחרדות הללו קושטו בדגלי ניצחון מתנוססים וסיסמאות.

השלב השלישי היה מטורף. קניבליזם הפך להיות מהלך נפוץ ביותר. במחוז וו-שואן, בדומה לכלבים פראיים האוכלים גופות בתקופות מגיפה, כך האנשים נהגו לאכול מתוך טירוף אנשים אחרים. לעיתים קרובות היו מעבירים קודם "ביקורת פומבית" על הקרבנות, דבר שתמיד המשיך בהריגה ואז קניבליזם. ברגע שקרבן היה נופל לאדמה, חי או מת, אנשים היו שולפים את הסכינים שהכינו מראש, והיו מקיפים את הקרבן כשהם חותכים כל חלק גוף שנקרה תחת ידיהם. בשלב הזה, אזרחים רגילים היו כבר כולם מעורבים בקניבליזם. ההוריקן של "מלחמת המעמדות" הדיח ממחשבתם של האנשים כל חוש של הטבע האנושי או מהו חטא. הקניבליזם התפשט כמו מגיפה, והאנשים החלו ליהנות ממשתי תענוגות קניבליים. כל חלק של הגוף האנושי היה אכיל, כולל הלב, הכבד, הכליות, המרפקים, כפות הרגליים והגידים. גופות אדם בושלו בדרכים שונות רבות כולל הרתחה, אידוי, הקפצה, אפייה, טיגון וצלייה... אנשים שתו ליקר או יין ושיחקו במשחקים בזמן שאכלו בשר אדם. בזמן השיא של מהלך זה, אפילו הקפיטריה של ועד המהפכה של מחוז וו-שואן, הארגון הממשלתי הגבוה ביותר, הציעה ללקוחותיה מנות אדם.

אין על הקוראים לחשוב בטעות שפסטיבל כזה של קניבליזם היה אך ורק התנהגות בלתי מאורגנת בידי האנשים. המק"ס הייתה ארגון טוטליטרי השולט בכל תא ותא של החברה. ללא העידוד והמניפולציה מצד המק"ס, מהלך הקניבליזם לא היה יכול להתרחש כלל.

שיר שנכתב על-ידי המק"ס כדי לפאר עצמה אומר: "החברה הישנה ^[19] הפכה את בני האדם לרוחות רפאים, החברה החדשה הפכה את רוחות הרפאים לבני אדם". אולם, הרציחות והסעודות הקניבליזם האלו מראות לנו שהמק"ס יכולה להפוך בן-אדם למפלצת או לשטן, משום שהמק"ס עצמה אכזרית יותר מכל מפלצת או שטן.

רדיפת הפאלון גונג

באותו הזמן שהאנשים בסין צועדים אל תוך עידן של מחשבים ומסע בחלל, ויכולים לדבר באופן פרטי על זכויות אדם, חירות ודמוקרטיה, אנשים רבים חושבים שהזוועות המתועבות והמחליאות האלה הן עניין של העבר. המק"ס עטתה על עצמה ביגוד אזרחי, והיא כבר מוכנה להתחבר אל העולם.

אך למעשה זה רחוק מהאמת. כאשר המק"ס גילתה שישנה קבוצה שלא מפחדת מהרציחות ומהעינויים האכזריים שהיא מפעילה, האמצעים בהם נקטה הפכו אף יותר מטורפים. הקבוצה שנרדפה בדרך זו היא הפאלון גונג.

אלימות ה"משמרות האדומים" והקניבליזם של פרוניניציט גואנג-שי כונו למטרת חיסול גופו של האדם, הריגת אדם כלשהו תוך כמה דקות או כמה שעות. מתרגלי הפאלון גונג נרדפים כדי לאלץ אותם לוותר על אמונתם. אמונה ב"אמת-חמלה-סובלנות". בנוסף לכך, העינויים המרושעים נמשכים לעיתים מספר ימים, מספר חודשים או אפילו מספר שנים. מוערך כי למעלה מ-10,000 מתרגלי פאלון גונג נהרגו כתוצאה מעינויים.

ישנם מתרגלי פאלון גונג שסבלו מכל מיני סוגים של עינויים והצליחו להימלט מסף המוות. הם תיעדו יותר מ-100 שיטות עינויים אכזריות; המובאות להלן הן רק כמה דוגמאות.



הכאה אכזרית היא שיטת העינויים השכיחה ביותר להתעללות במתרגלי הפאלון גונג. המשטרה ומנהיגי האסירים, שאינם מתרגלים, מכים את המתרגלים ישירות, ואף משסים את האסירים להכות את המתרגלים. מתרגלים רבים הפכו לחירשים ממכות אלו, רקמות האוזן החיצונית נפגמו, גלגל העין רוסק, שיניים נשברו, והגולגולת, עמוד השדרה, בית החזה, עצם הבריח, אגן הירכיים, הזרועות והרגליים נשברו. ידיים ורגליים עברו קטיעה כתוצאה מהמכות. חלק מהמענים צבטו ומחצו ללא רחמים אשכים של מתרגלים גברים ובעטו באזור איברי המין של המתרגלות. אם המתרגלים לא הציגו את כניעתם, המענים היו ממשיכים את המכות עד שהעור נקרע והבשר נחשף לרווחה. גופם של המתרגלים התעוות לגמרי מהעינוי וכוסה בדם, אך השומרים עדיין שפכו עליהם מי מלח והמשיכו לחשמל אותם בעזרת האלות החשמליות. ריח הדם והבשר הנחרך מתערבבים יחד, וזעקות הייסורים מאמללים את כל השומע אותם. באותו הזמן המענים משתמשים בשקיות פלסטיק כדי לכסות את ראשם של המתרגלים בניסיון לגרום להם לוותר מתוך כחד המחנק.

הלם חשמלי הוא שיטה נוספת שמשתמשים בה לעיתים קרובות במחנות לעבודה בכפייה בסין כדי לענות מתרגלי פאלון גונג. המשטרה משתמשת באלות חשמליות כדי לחשמל את האזורים הרגישים בגוף המתרגלים, כולל את הפה, כתר הראש, החזה, איברי המין, אגן הירכיים, הירכיים, תחתית כפות הרגליים, החזה של הנשים המתרגלות והפין של המתרגלים הגברים. כמה מהשוטרים חשמלו מתרגלים עם מספר אלות חשמליות בו-זמנית עד שאפשר היה להריח את ריח הבשר החרוך, והאזורים הפגועים היו שחורים וסגולים. לפעמים הראש וכף-הטבעת מחושמלים באותו הזמן. השוטרים משתמשים לעיתים קרובות ב-10 או יותר אלות חשמליות בו-זמנית כדי להכות את המתרגלים למשך זמן ארוך. בדרך כלל אלה חשמלית מכילה עשרות אלפי וולט, כאשר היא פורקת מטען היא פולטת אור כחול המלווה בקול הדומה לרעש סטטי. כאשר הזרם החשמלי עובר דרך גופו של אדם, ההרגשה היא כאילו אתה נשרף או מוכש על-ידי נחשים. כל הלם חשמלי מכאיב נורא בדומה להכשת נחש. עורו של הקרבן הופך אדום, נסדק ונשרף והפצעים הפתוחים מעלים מוגלה. ישנן אפילו אלות חזקות יותר עם מתח גבוה יותר, הגורמות לקרבן להרגיש שמכים בראשו עם פטיש.

השוטרים גם משתמשים בסיגריות בוערות כדי לשרוף למתרגלים את הידיים, הפנים, כפות הרגליים, החזה, הגב, הפטמות וכו'. הם משתמשים במציתים בשביל לשרוף את ידי המתרגלים ואת איברי מינם. מוטות ברזל, שהוכנו במיוחד, מלוהטים בתנורים חשמליים עד אשר הם אדומים מחום, ואז משתמשים בהם כדי לגרום לכוויות עמוקות ברגלי המתרגלים. השוטרים גם משתמשים בכחמים לווהטים לשרוף את פניהם של המתרגלים. השוטרים שרפו למוות מתרגל שאף על פי שסבל עינויים אכזריים עדיין היה עם נשימה ודופק. המשטרה טענה אז שמותו נגרם מ"הצתה עצמית".

השוטרים מכים מתרגלות בחזה ובאזור איברי המין שלהן. הם אנסו אותן ואף אנסו אותן אונס קבוצתי. בנוסף, השוטרים גם הפשיטו מתרגלות מבגדיהן, וזרקו אותן לתאי מאסר מלאים באסירים גברים שאנסו אותן. הם השתמשו באלות חשמליות כדי לחשמל את החזה ואיברי המין שלהן. הם השתמשו במציתים לגרום להן כוויות בפטמות, ואף החדירו אלות חשמליות לתוך הנרתיק שלהן לחשמל אותן ולגרום להן להלם. הם חיברו יחד ארבע מברשות שיניים והכניסו אותן אל תוך הנרתיק של מתרגלות, ואז שפשכו וסובבו בגסות את מברשות השיניים. הם חיברו ווי ברזל לאיברים המוצנעים של מתרגלות. ידי המתרגלות נכפתו מאחורי גבן ואת פטמותיהן חיברו לחוטי



הם מכריחים את מתרגלי הפאלון הגונג ללבוש "כותנות משוגעים" ^[20], ואז מצליבים וקושרים את זרועותיהם מאחורי גבם. הם מותחים את הזרועות אל מעל לכתפיהם למול החזה, קושרים הדוק את רגלי המתרגלים, ותולים אותם מחוץ לחלון. במקביל הם סותמים את פי המתרגלים בבד, שמים על אוזניהם אוזניות ומשמיעים בהמשכיות מסרים המשמיצים את הפאלון גונג. לפי דיווח עד ראיה, אנשים שעוברים עינוי זה סובלים במהרה מזרועות שבורות, גידים קרועים, כתפיים שבורות, פרקי כף-יד שבורים ומרפקים שבורים. אצל אלה שעונו באופן זה במשך זמן ארוך, עמוד השדרה נשבר לגמרי, והם מתו בכאבים מייסרים.

הם גם משליכים את המתרגלים אל צינוק מלא במי ביוב. הם נועצים בפטיש מקלות במבוק אל מתחת לציפורני המתרגלים, וכופים עליהם שהייה בחדרים טחובים ולחים שבהם הקירות, הרצפה והתקרה מלאים בעובש אדום, ירוק, צהוב, לבן וסוגי עובש אחרים, מה שגורם לפציעות להזדהה ולהעלות מוגלה. יש להם גם כלבים, נחשים ועקרבים שנושכים, מכישים ועוקצים את המתרגלים, והם מזריקים למתרגלים סמים שפוגעים בעצבים. אלה הם רק חלק מהדרכים בהן המתרגלים מעונים במחנות העבודה.

3. מאבקים אנזריים בתוך המפלגה

כיוון שהמק"ס מאחדת את חבריה על בסיס טבע המפלגה ולא על בסיס מוסריות או צדק, נאמנות חבריה, במיוחד של פקידי הממשל, למנהיג העליון היא שאלה מרכזית. המפלגה צריכה ליצור אווירה של טרור על-ידי הרג חבריה. אלה השורדים רואים שכאשר הדיקטטור העליון רוצה במותו של מישוהו, האדם הזה ימות מוות אומלל.

המאבקים הפנימיים במפלגות הקומוניסטיות ידועים באופן נרחב. כל חברי הפוליטבירו של המפלגה הקומוניסטית הרוסית בשתי כהונותיה הראשונות – למעט לנין שמת, וסטאלין עצמו – הוצאו להורג או ביצעו התאבדות. שלושה מתוך חמשת מצביאי הצבא הוצאו להורג, שלושה מתוך חמשת המפקדים בפועל הוצאו להורג, כל עשרת המפקדים בפועל של הצבא המשני הוצאו להורג, 57 מתוך 85 מפקדי גייסות הצבא הוצאו להורג, ו-110 מתוך 195 מפקדי דיוויזיות הוצאו להורג.

המק"ס תמיד מטיפה ל"מאבק אנזרי ומתקפות חסרות רחמים", בהשתמשה בטקטיקות שכאלה לא רק לאנשים שמחוץ למפלגה. כבר מתקופה כה מוקדמת – מזמן התקופה המהפכנית בכרובינצית ג'יאנג-שי, המק"ס רצחה כל כך הרבה אנשים בגייסות האנטי-בולשביקים ^[21] עד שרק מעטים שרדו בשביל להילחם במלחמה. בעיר יאן-אן יישמה המפלגה מערכה של "תיקון". מאוחר יותר, לאחר שנעשתה מבוססת פוליטית, היא חיסלה את גאו גאנג, ראש שו-שי ^[22], הו-פנג ואת פנג דה-הואי. עד זמן המהפכה התרבותית הגדולה, כמעט כל החברים הבכירים בתוך המפלגה כבר חוסלו. לאף אחד מהמזכירים הכלליים של המפלגה הקומוניסטית הסינית לא היה סוף טוב.

ליו שאו-צ'י, נשיא סיני לשעבר, שהיה פעם הדמות השנייה במעלה בסין, מת בנסיבות אומללות. ביום הולדתו ה-70 מאז צה-טונג וג'ואו-אן-לאי [23] אמרו במפורש לוואנג דונג-שינג (השומר המוביל של מאו) להביא לליו שאו-צ'י רדיו, מתנת יום הולדת, כדי לאפשר לו לשמוע את הדיווח הרשמי של ישיבת המליאה השמינית של הוועד המרכזי השנים-עשר. בדיווח נאמר: "גרשו לעולמים את הבוגד, המרגל, העריק, ליו שאו-צ'י מהמפלגה, והמשיכו לחשוף ולהעביר ביקורת על ליו שאו-צ'י ושותפיו לפשעי מעילה באמון ובגידה במדינה".

ליו שאו-צ'י נשבר מנטלית ומחלותיו התדרדרו במהירות. מכיוון שהיה מרותק למיטה לפרק זמן ארוך ולא יכול היה לזוז, הצוואר, הגב, אגן הירכיים והעקבים שלו העלו פצעי לחץ מוגלתיים וכואבים. כאשר הוא חש בכאב גדול הוא היה תופס בבגדים או בחפצים כלשהם או בזרוע של אנשים אחרים ולא היה מרפה את האחיזה, אז אנשים פשוט שמו בקבוקי פלסטיק קשיחים בכל אחת מידיו. כאשר הוא נפטר, שני בקבוקי הפלסטיק הקשיחים קיבלו צורה של שעון חול כתוצאה מאחיזתו.

באוקטובר 1969 גופו של ליו שאו-צ'י כבר החל להירקב בכל חלקיו, ולמוגלה שהזדהמה היה ריח חזק. הוא היה רזה ככלונס ועל סף מוות. אבל המפקח המיוחד מטעם הוועד המרכזי של המפלגה לא הרשה לו להתקלח או לסובב את גופו כדי להחליף בגדים. במקום זאת, הם הפשיטו אותו מכל בגדיו, כרכו אותו בתוך שמיכה, שלחו אותו בדרך האוויר מבייג'ינג לעיר קאי-פנג, ונעלו אותו במרתף של מצודה. כאשר הוא סבל מחום גבוה, לא רק שהם לא נתנו לו טיפול תרופתי, אלא אף הרחיקו ממנו את הסגל הרפואי. כשלו שאו-צ'י נפטר, גופו היה לגמרי מנוון, והיה לו שיער לבן פרוץ, שהיה באורך למעלה מחצי מטר. יומיים לאחר מכן, בחצות, גופתו נשרפה כפי ששורפים אדם בעל מחלה מדבקת ביותר. כלי המיטה שלו, הכרית ודברים אחרים שהשאיר מאחור נשרפו כולם. בכרטיס תעודת המוות שלו נכתב: שם: ליו ווי-הוואנג; מקצוע: מובטל; סיבת המוות: מחלה. כך עינתה המק"ס את נשיא האומה למוות, מבלי שסיפקה אפילו סיבה ברורה למעשיה.

4. ייצוא המהפכה, הריגת אנשים שמחוץ לסין

בנוסף להריגת אנשים בתוך סין ובתוך המפלגה, מתוך תענוג רב ושימוש בשיטות מגוונות, המק"ס גם נטלה חלק בהריגת אנשים מחוץ לסין, כולל סינים החיים בחו"ל, על-ידי ייצוא "המהפכה". החמר רוז' הוא דוגמה טיפוסית לכך.

החמר רוז' של פול פוט התקיים רק למשך ארבע שנים בקמבודיה. אף על פי כן, בין השנים 1975 ל-1978 למעלה משני מיליון איש, כולל יותר מ-200,000 סינים, נרצחו במדינה הקטנה הזאת שהייתה בעלת אוכלוסייה של שמונה מיליון אנשים בלבד.

פשעי החמר רוז' רבים מספור, אך אנו לא נדון בהם כאן. עם זאת, נהיה חייבים לדון ביחסים שלו עם המק"ס.

פול פוט סגד למאו צה-טונג. משנת 1965 הוא ביקר בסין ארבע פעמים כדי להקשיב לתורותיו של



מאז צה-טונג באופן אישי. כבר בנובמבר 1965 פול פוט שהה בסין למשך שלושה חודשים. צ'ן-בו-דא וג'אנג צ'ון-צ'יאן התדיינו אותו על תיאוריות כגון "השלטון צומח מקנה הרובה", "מלחמת מעמדות", "דיקטטורת הפרולטריון" וכן הלאה. מאוחר יותר, רעיונות אלו הפכו להיות הבסיס שעל פיו הוא שלט בקמבודיה. לאחר שחזר לקמבודיה, שינה פול פוט את שם מפלגתו למפלגה הקומוניסטית הקמבודית, וייסד בסיסים מהפכניים לפי מודל המק"ס של הקפת ערים מצד האזורים הכפריים.

ב-1968, המפלגה הקומוניסטית הקמבודית הקימה צבא באופן רשמי. בסוף שנת 1969 היו לצבא זה קצת יותר מ-3,000 איש. אך ב-1975, לפני ההתקפה על העיר פנום פן וכיבושה, הפך הצבא לכוח לחימה אמיץ ומצויד היטב שמנה 80,000 חיילים. זה נבע לחלוטין כתוצאה מתמיכת המק"ס. בספר "תיעוד התמיכה בוויאטנם והלחימה באמריקה" מאת וואנג שיאן-גן^[24] נכתב כי ב-1970 סין ציידה את פול פוט בציד לחימה וחימוש עבור 30,000 חיילים. באפריל 1975 כבש פול פוט את בירת קמבודיה, וחודשיים לאחר מכן הוא נסע לבייג'ינג, לביקור של כבוד אצל המק"ס, וכדי לקבל הוראות. ברור כשמש שלולא היה ההרג של החמר רוז' מגובה על-ידי התיאוריות של המק"ס ותמיכתה החומרית – הוא לא היה יכול להתבצע.

לדוגמה, לאחר ששני בניו של הנסיך ס'האנוק נרצחו בידי המפלגה הקומוניסטית הקמבודית, המפלגה הקומוניסטית הקמבודית שלחה בצייתנות את ס'האנוק עצמו לבייג'ינג על-פי פקודותיו של ג'ואו אן-לאי. זה היה ידוע לכל שכאשר המפלגה הקומוניסטית הקמבודית הורגת אנשים הם "אפילו הורגים עוברים" כדי למנוע כל בעיה אפשרית בעתיד. אך לבקשת ג'ואו אן-לאי, פול פוט ציית ללא מחאה.

ג'ואו אן-לאי הציל את ס'האנוק במילה אחת, אך המק"ס לא הביעה התנגדות לרצח של יותר ממאתיים אלף סינים על-ידי המפלגה הקומוניסטית הקמבודית. הסינים הקמבודיים הלכו לשגרירות הסינית לבקש עזרה, אבל השגרירות בחרה להתעלם מהם.

במאי 1998, כשסינים מקומיים באינדונזיה הותקפו, נרצחו ונאנסו בקנה מידה גדול, המק"ס לא אמרה מילה. היא לא הציעה שום עזרה, ואף חסמה את הידיעות מלהגיע לתוך סין. נראה שלממשלה הסינית לא היה איכפת כהוא זה מה יעלה בגורלם של סינים שמחוץ לסין; היא אפילו לא הציעה כל סיוע הומניטרי.

5. הרס המשפחה

אין לנו כל דרך לספור כמה אנשים נרצחו במערכות הפוליטיות של המק"ס. אין דרך לערוך סקר סטטיסטי בקרב האנשים בגלל חסימת האינפורמציה והמכשולים שיש בין האזורים השונים, בין הקבוצות האתניות ובין הניבים המקומיים. ממשלת המק"ס לעולם לא תערוך סקר מסוג זה, מכיוון שזה יהיה כמו לכרות את הקבר שלה עצמה. המק"ס מעדיפה להשמיט את הפרטים כשהיא כותבת את ההיסטוריה של עצמה.



קשה אף יותר לדעת את מספר המשפחות שניזוקו בידי המק"ס. במקרים מסוימים, אדם אחד מת והמשפחה נותרה שבורה. במקרים אחרים המשפחה כולה מתה. אפילו כשאף אחד לא נהרג רבים אולצו להתגרש. כפו על אבות ובנים, אמהות ובנות, לנטוש ולהכחיש את מערכות היחסים שלהם. חלקם הפכו נכים, חלקם איבדו את שפיות דעתם, וחלקם מתו בגיל צעיר בעקבות חולי קשה שנגרם מעינויים. תיעוד כל הטרגדיות המשפחתיות הללו הוא מאד לא שלם.

סוכנות "חדשות יומיורי" מיפן דיווחה פעם שיותר ממחצית האוכלוסייה הסינית נרדפה על-ידי המק"ס. אם זהו המקרה, מספר המשפחות שהושמדו בידי המק"ס מוערך ביותר מ-100 מיליון.

השם ג'אנג ג'י-שין ^[25] הפך מוכר כיוון שסיפורה דווח רבות. אנשים רבים יודעים שהיא סבלה עינויים פיזיים, אונס קבוצתי והתעללות נפשית. לבסוף היא נדחפה לאיבוד שפיותה, ונותרה למוות לאחר שחתכו את גרונה. אך ייתכן שאנשים רבים לא יודעים שסיפור אכזרי נוסף מסתתר מאחורי טרגדיה זאת – אפילו בני משפחתה הוכרחו להשתתף ב"מפגש לימוד למשפחות של נידונים למוות".

בתה של ג'אנג ג'י-שין, לין לין, העלתה בזיכרונה בתחילת האביב של שנת 1975:

"אדם מבית המשפט של שן-יאנג אמר בקול רם: 'אמך היא אנטי-מהפכנית אמיתית שלא מוכנה להיכנע. היא מסרבת לקבל חינוך מחדש והיא עיקשת ללא תקנה. היא מתנגדת למנהיג הדגול שלנו, יושב הראש מאו, מתנגדת למחשבת מאו צה-טונג הבלתי מנוצחת, ומתנגדת לכיוון המהפכה הפרולטרית של יושב הראש מאו. עם פשע על גבי פשע, הממשלה שלנו שוקלת להגביר את העונש. אם היא תוצא להורג מה תהיה עמדתך?' הייתי המומה ולא ידעתי איך לענות. לבי נשבר. אבל העמדתי פנים שאני שלוהה, כשאני מנסה בכל מאודי למנוע מהדמעות לזלוג. אבא שלי סיפר לי שאנחנו לא יכולים לבכות לפני אחרים, אחרת לא תהיה לנו שום דרך להתכחש ליחסים שלנו עם אימא. אבא ענה במקומי: 'אם זהו המקרה, אז הממשלה חופשייה לעשות כל דבר שהיא רואה כהכרחי לעשות'."

האדם מבית המשפט שאל שוב: "האם תאספי את גופתה אם היא תוצא להורג? האם תאספי את חפציה שבבית הסוהר?" השפילתי את ראשי ולא אמרתי דבר, אבא ענה במקומי שוב: "אנחנו לא צריכים כלום". ...אבא החזיק את אחי ואותי בידיים ויצאנו אל מחוץ לאכסניה של המחוז. מדדים לאורך הדרך, הלכנו הביתה אל מול סופת שלגים מייללת. לא בישלנו; אבי בצע את לחמניית התירס הגסה היחידה שהייתה לנו בבית, ונתן אותה לאחי ולי. הוא אמר: "סיימו אותה ולכו לישון מוקדם". אני שכבתי על מיטת החימר בשקט. אבא ישב על שרפרף ובהה בקהות חושים באור. אחרי כמה זמן הוא הסתכל על המיטה וחשב שאנחנו ישנים. הוא נעמד, פתח בעדינות את המזוודה שהבאנו מביתנו הישן בשן-יאנג, והוציא ממנה את התמונה של אימא. הוא הביט בה ולא הצליח לעצור את דמעותיו.

קמתי מהמיטה, שמתי את ראשי בזרועותיו של אבא והתחלתי לבכות בקול רם. אבא טפח על גבי ואמר: "אל תעשי כך, אסור לנו לתת לשכנים לשמוע את זה". אחי התעורר לאחר ששמע אותי בוכה. אבא החזיק את אחי ואותי צמוד בזרועותיו. בלילה הזה לא ידענו כמה דמעות הזלנו, אבל לא יכולנו לבכות בחופשיות" ^[26].

לאחד המרצים באוניברסיטה הייתה משפחה מאושרת, אבל משפחתו חוותה אסון בזמן תהליך תיקון העוולה כלפי הימניים. בצעירותה, בזמן המהלך נגד הימניים, "יצאה" אשתו עם אדם שסווג כימני. אהובה נשלח לאזור מרוחק וסבל רבות. כנערה צעירה היא לא יכלה להצטרף אליו, והיא נאלצה לוותר על אהובה ונישאה למרצה. כאשר אהוב לבה חזר סוף-סוף לעיר הולדתם, היא כבר הייתה אימא למספר ילדים, ולא הייתה לה כל דרך אחרת להביע חרטה על בגידתה בעבר. היא התעקשה להתגרש מבעלה במטרה לנקות את מצפונה מהאשמה. בזמן הזה המרצה היה כבר בן למעלה מ-50; הוא לא יכול היה לעכל את השינוי הפתאומי ואיבד את שפיותו. הוא פשט מעליו את כל בגדיו ורץ בכל האזור, וחיפש מקום בו יוכל לפתוח בחיים חדשים. בסופו של דבר, אשתו עזבה אותו ואת ילדיהם. פרידה כואבת שהמפלגה גזרה על אנשים יצרה בעיה שלא ניתנת לפתרון. זו מחלה חברתית חשוכת מרפא, שבה רק פרידה יכולה להחליף פרידה אחרת.

המשפחה היא היחידה הבסיסית של החברה הסינית. זהו גם קו ההגנה האחרון שיש לתרבות המסורתית כנגד תרבות המפלגה. זאת הסיבה שנזק למשפחה הוא האכזרי ביותר בהיסטוריה ההרג של המק"ס.

בגלל שלמק"ס יש מונופול על כל המשאבים החברתיים, כאשר מישוהו מסומן כמי שניצב בצד המנוגד לדיקטטורה, הוא או היא יעמדו מיידית בפני משבר בתחום המחיה, יספגו האשמות מכל אדם בחברה, ויוסר מהם כבודם. מכיוון שמתייחסים אליהם באופן בלתי הוגן, המשפחה היא חוף המבטחים היחיד שבו אותם חפים מפשע יכלו למצוא נחמה. אבל מדיניותה של המק"ס לקשור את המשפחה כולה (לאחריות על ה"מואשם") מנעה מבני המשפחה לתת מנוח זה לזה. אחרת, גם הם היו מסתכנים בתווית של יריבים לדיקטטורה. ג'אנג ג'י-שין, למשל, אולצה להתגרש. עבור אנשים רבים בגידת חברי המשפחה – בהלשנה עליהם, בלחימה נגדם, בהשמצתם בפומבי או בהתכחשות ליחסים שביניהם – היה הקש האחרון ששבר את רוחם. כתוצאה מכך אנשים רבים התאבדו.

6. הדפוסים וההשלכות של ההרג

אידיאולוגית ההרג של המק"ס

המק"ס תמיד היללה את עצמה ככשרונית ויצירתית בפיתוח המרקסיזם-לניניזם, אבל במציאות המק"ס פיתחה באופן יצירתי רק רוע חסר תקדים בהיסטוריה וברחבי העולם. היא משתמשת באידיאולוגיה הקומוניסטית של אחדות סוציאלית, כדי להשלות את הציבור ולרמות את האינטלקטואלים. היא מנצלת את ההזדמנות של ערעור האמונה על-ידי המדע והטכנולוגיה כדי לקדם אתאיזם מוחלט. היא משתמשת בקומוניזם כדי למנוע את הבעלות הפרטית, ומשתמשת בתיאוריה ובפרקטיקה של "המהפכה האלימה" של לנין לשם שליטה על המדינה. במקביל היא שילבה ואף חיזקה את החלק המרושע ביותר של התרבות הסינית, שסטה מהמסורות הסיניות הרווחות.

המק"ס המציאה תיאוריה ומסגרת שלמה של "מהפכה" ו"מהפכה מתמדת" תחת דיקטטורת הפרולטריון; היא השתמשה במערכת זו כדי לשנות את החברה ולהבטיח את דיקטטורת המפלגה כמפלגה שלטת יחידה. לתיאוריה שלה יש שני חלקים: בסיס כלכלי ומבנה-על תחת דיקטטורת הפרולטריון. על-פי התיאוריה, הבסיס הכלכלי קובע את מבנה-העל, כשמבנה-העל בתורו פועל ומשפיע על הבסיס הכלכלי.

כדי לחזק את מבנה-העל, במיוחד את כוחה של המפלגה, עליה קודם כל להתחיל את המהפכה מהבסיס הכלכלי שכולל:

(א) רציחת בעלי אדמות כדי לפתור את יחסי הייצור ^[27] באזורים הכפריים.

(ב) רציחת קפיטליסטים כדי לפתור את יחסי הייצור בערים.

בתוך מבנה-העל, הרציחה מיושמת שוב ושוב גם כדי לתחזק ולשמור על שליטתה המוחלטת של המפלגה באידיאולוגיה. זה כולל:

(א) כתירת הבעיה של גישה פוליטית של האינטלקטואלים כלפי המפלגה

לאורך תקופת זמן ארוכה, המק"ס השיקה מערכות רבות לביצוע רפורמה במחשבתם של האינטלקטואלים. הם האשימו את האינטלקטואלים באינדיבידואליות בורגנית, אידיאולוגיה בורגנית, נקודות מבט לא פוליטיות, אידיאולוגיה נטולת מעמדות, ליברליות וכו'. המק"ס הסירה את כבודם של האינטלקטואלים מעליהם באמצעות שטיפת מוחם וחסול מצפונם. המק"ס כמעט והשמידה לחלוטין את החשיבה העצמאית, יחד עם איכויות טובות רבות אחרות של האינטלקטואלים, ביניהן המסורת של דיבור בגלוי בתמיכה למען הצדק, והקדשת חיי האדם לשמירה על הצדק. המסורת הזאת מלמדת: "לא ייסחף אדם להפרזה בהיותו עשיר ומוערך, ולא יוטה ממטרתו אם עני הוא ומעורפל, ולא ניתן יהיה לגרום לו להתכופף בפני כוח בעל עדיפות" ^[28]; "על אדם לדאוג ראשית למדינה ולבסוף לתבוע את מנת האושר שלו" ^[29]; "כל אדם רגיל יראה עצמו כאחראי להצלחת או כשלון האומה שלו" ^[30]; וגם: "אדם מכובד, כשהוא אלמוני, מביא לשלמות את האדם שבו, אך כשהוא מתגלה במלוא הדרו, הוא מביא לשלמות את המדינה כולה" ^[31].

(ב) יישום המהפכה התרבותית הגדולה והריגת אנשים כדי להשיג את ההנהגה התרבותית והפוליטית המוחלטת של המק"ס

המק"ס הניעה מערכה מאסיבית בתוך ומחוץ למפלגה, והתחילה לחסל את תחומי הספרות, האמנות, התיאטרון, ההיסטוריה והחינוך. המק"ס כיוונה את התקפותיה הראשונות על כמה אנשים מכורסמים כגון "כפר שלוש המשפחות" ^[32], ליו שאו-צ'י, וו האן, לאו שוה וג'יאן בּו-זָאן. בהמשך, מספר האנשים שנרצחו גדל ל"קבוצה קטנה בתוך המפלגה" ול"קבוצה קטנה בתוך הצבא", ולבסוף הרציחות התפשטו החוצה מרציחות בתוך המפלגה והצבא, לרציחת אנשים בכל רחבי המדינה. הלחימה בכלי נשק חיסלה את האנשים פיזית; ההתקפות התרבותיות הרגו את רוח האנשים. זו הייתה תקופה כאוטית ואלימה באופן קיצוני תחת שליטת המק"ס, הצד הרע של

הטבע האנושי הוגבר למקסימום על-ידי צורכי המפלגה לחדש את כוחה בזמן משבר. כל אחד יכול היה לרצוח באופן שרירותי בשם "המהפכה" ו"הגנת הקו המהפכני של יושב הראש מאו". זה היה תרגיל כלל-ארצי חסר תקדים בהשמדת הטבע האנושי.

(ג) המק"ס פתחה באש על סטודנטים בכיכר טיאננמן ב-4 ביוני 1989, כתגובה לדרישות לדמוקרטיה לאחר ה"מהפכה התרבותית הגדולה"

זו הייתה הפעם הראשונה שצבא המק"ס רצח אזרחים בכומבי במטרה לדכא את מחאת האנשים כנגד מעילה, שחיתות וקנונייה בין בכירי הממשל ואנשי עסקים, ודרישתם לחופש העיתונות, חופש הדיבור וחופש ההתאספות. במהלך הטבח בכיכר טיאננמן, במטרה להסית לשנאה בין הצבא לאזרחים, המק"ס אף ביימה סצינות של אנשים השורפים כלי רכב צבאיים והורגים חיילים. כך היא ניהלה את זירת הטרור של צבא העם טובח את עמו שלו.

(ד) הריגת אנשים בעלי אמונות שונות

הריבונות על אמונה היא עורק חיוני ביותר לחייה של המק"ס. כדי לאפשר בזמנו לאפיקורסיות שלה להונות אנשים, החלה המק"ס בתחילת שלטונה לחסל את כל הדתות ומערכות האמונה. כשניצבה מול אמונה רוחנית בעידן המודרני – הפאלון גונג – הוציאה המק"ס שוב את סכין הקצבים שלה. אסטרטגית המק"ס היא לנצל את עקרונות הפאלון גונג של "אמת-חמלה-סובלנות", ואת העובדה שהמתרגלים לא משקרים, לא משתמשים באלימות ולא יגרמו לאי-יציבות חברתית. לאחר שצברה ניסיון ברדיפת הפאלון גונג, המק"ס שיפרה את יכולתה בחיסול אנשים מאמונות שונות. הפעם, ג'יאנג זמין והמק"ס באו בעצמם לחזית הבמה כדי להרוג, במקום להשתמש באנשים או בקבוצות אחרות.

(ה) הריגת אנשים כדי להסתיר את האמת

זכות הציבור לדעת היא נקודת חולשה נוספת של המק"ס; המק"ס גם רוצחת אנשים כדי לחסום מידע. בעבר "האזנה לשידורי הרדיו של האויב" הייתה עבירה שהעונש עליה היה תקופת מאסר. כיום, בתגובה למקרים מרובים של חדירה למערכת שידורי הטלוויזיה שבבעלות המדינה, חדירות שנעשו כדי להבהיר את האמת על רדיפת הפאלון גונג, ג'יאנג זמין הוציא את ההוראה הסודית "להרוג מיד ללא רחמים". ליו צ'נג-ג'ון, שחדר לשידורי המק"ס (במטרה להבהיר את האמת על רדיפת הפאלון גונג), עונה למוות. המק"ס מובילה את "משרד 610" (ארגון הדומה לגסטאפו בגרמניה הנאצית, שהוקם במטרה לרדוף את הפאלון גונג), את המשטרה, התובעים, בתי המשפט ומערכת מסיבית של משטרת אינטרנט, כדי לעקוב ולפקח על כל פעולה שעושים האנשים.

(ו) המק"ס מונעת מאנשים את זכויותיהם לקיום הבסיסי ביותר שלהם למען האינטרסים שלה

המק"ס מחזיקה בתיאורית המהפכה המתמדת. במציאות, המשמעות של תיאוריה כזאת היא שהמק"ס לא תוותר על כוחה. בזמן הנוכחי, מעילה ושחיתות בתוך המק"ס התפתחו לקונפליקטים בין הנהגתה המוחלטת של המפלגה, והזכות של העם לחיות. כאשר אנשים מתארגנים להגן על זכויותיהם באופן חוקי, המק"ס מפעילה אלימות, מנופפת בסכין הקצבים שלה אל עבר "ראשי הכנופיות" כביכול של מהלכים אלה. המק"ס כבר הכינה למעלה ממיליון שוטרים חמושים עבור

מטרה זאת. כיום המק"ס הרבה יותר מוכנה לביצוע הרג מאשר הייתה בטבח בכיכר טיאננמן ב-1989, כאשר הייתה צריכה לגייס באופן זמני את הצבא. אולם, תוך שהיא דוחפת את עמה בדרך לאבדון, המק"ס מגלה שהיא גם דחפה את עצמה לדרך ללא מוצא. המק"ס הגיעה לשלב כה כגיע, שהיא אפילו "מתייחסת לעצים ולדשא כאויבים כשהרוח נושבת", כפי שאומר הפתגם הסיני.

כשאנו מסתכלים מלמעלה על התמונה הרחבה, אפשר לראות שהמפלגה הקומוניסטית הסינית היא רוח רפאים רעה מעצם טבעה. לא משנה איך היא משתנה בזמן מסוים ובמקום מסוים במטרה לשמר את שליטתה המוחלטת, המק"ס לא תשנה את היסטורית ההרג שלה – היא הרגה אנשים בעבר, היא הורגת אנשים עכשיו, והיא תמשיך להרוג גם בעתיד.

דפוסי רצח שונים תחת נסיבות שונות

א. תעמולה תחילה

המק"ס השתמשה במגוון דרכים להרוג אנשים בהתאם לתקופת הזמן הנתונה. ברוב המצבים המק"ס הריצה תעמולה לפני שרצחה. המק"ס אמרה לעיתים קרובות: "רק הרג יכול לשכך את זעם הציבור", כאילו שאנשים ביקשו מהמק"ס להרוג. במציאות, "זעם הציבור" הוצת על-ידי המק"ס.

לדוגמה, גם הדרמה "הנערה לבנת-השיער" ^[33], עיוות מוחלט של אגדת עם, וגם הסיפורים המפוברקים על גביית שכר דירה וצינוק המים המובאים בדרמה "ליו וון-צ'אי", משמשים שניהם ככלים בשביל "לחנך" אנשים לשנוא את בעלי האדמות. המק"ס, בדרך קבע, עושה דמוניזציה לאויביה (מציגה אותם כשטניים), למשל כפי שעשתה במקרה של ליו שאן-צ'י, מנשיאי סין לשעבר, ובפרט כאשר ביימה את "תקרית ההצתה העצמית בכיכר טיאננמן", בינואר 2001, כדי להסית את האנשים לשנאה כלפי הפאלון גונג. בעקבות זאת הכפילה את מסע רצח העם המאסיבי שלה כנגד הפאלון גונג. לא רק שהמק"ס לא שינתה את דרכיה בהרג אנשים, אלא אף שכללה אותן על-ידי אימוץ טכנולוגיות מידע חדישות. בעבר יכלה המק"ס להוליך שולל רק את העם הסיני, אבל עכשיו היא מוליכה שולל גם את אנשי העולם כולו.

ב. הנעת ההמונים להריגת אנשים

המק"ס לא רק הורגת אנשים באמצעות מכונת הדיקטטורה שלה, אלא גם פעילה בגיוס האנשים להרוג זה את זה. גם אם המק"ס שמרה על מספר חוקים ותקנות בתחילת פעולות אלה, כשהגיע הזמן בו הסיתה את האנשים להצטרף, דבר לא היה יכול לעצור את טבח הדמים. למשל, כשהמק"ס ביצעה את הרפורמה האגררית, ועדה של הרפורמה האגררית הייתה יכולה להחליט על חייהם ומותם של בעלי האדמות.

ג. הריסת רוח האדם לפני הריגתו

דפוס נוסף של רצח הוא לרסק את רוחו של האדם לפני הריגתו באופן פיסי. בהיסטורית סין, אפילו שושלת צ'ין האכזרית והפראית (207-221 לפנה"ס) לא הרסה את רוחם של האנשים. המק"ס



מעולם לא אפשרה לאנשים את הסיכוי למות מוות של קדוש מעונה. הם הכריזו על מדיניות כגון "יד רכה למי שמתוודה ועונש חמור לאלו שמתנגדים", ו"להרכין את הראש ולהודות בפשע היא הדרך היחידה להינצל". המק"ס מכריחה אנשים להיכנע ולוותר על מחשבתם ואמונתם העצמית, גורמת להם למות ככלבים ללא כל כבוד; מוות מכובד עלול לעודד תומכים שינסו להקריב את עצמם גם כן. רק כאשר אנשים מתים בהשפלה ובושה, יכולה המק"ס להשיג את מטרתה, ל"חנך" את האנשים שהעריצו את הקרבן. הסיבה שהמק"ס רודפת את הפאלון גונג באכזריות ובאלימות קיצונית כל כך, היא שמתרגלי הפאלון גונג מחשיבים את אמונתם לחשובה יותר מחייהם. כאשר המק"ס לא הייתה מסוגלת להרוס את אצילותם, היא עשתה ככל יכולתה לענות את גופם.

ד. הריגת אנשים על-ידי בריתות וניכור

כאשר המק"ס הורגת אנשים, היא תשתמש הן במקל והן בגזר, מתחברת עם אנשים מסוימים ומרחיקה אחרים. המק"ס תמיד מנסה לתקוף "חלק קטן" מתוך האוכלוסייה, כשהיא נוקטת ביחס של חמישה אחוזים. "הרוב" באוכלוסייה מוצג תמיד כטוב, ומשמש תמיד למטרת "החינוך". חינוך שכזה מורכב מטרור ו"סימפטיה". חינוך באמצעות טרור משתמש בהפחדה כדי להראות לאנשים שסופם של אלה המתנגדים למק"ס יהיה מר, ובכך גורמת להם לשמור על מרחק מאלו שהותקפו על-ידי המפלגה. חינוך דרך "סימפטיה" מראה לאנשים שאלו המסוגלים לרכוש את אמון המק"ס ולעמוד לצדה, לא רק שיהיו בטוחים, אלא שיש גם סיכוי סביר שיקודמו בדרגה ושיגו הטבות אחרות. לין ביאו ^[34] אמר פעם: "לדא חלק קטן היום וחלק קטן מחר, תוך זמן קצר זה יהיה חלק גדול בסך הכל". אלו ששמחו על מזלם לשרוד מהלך דיכוי אחד, לעיתים קרובות היו הופכים לקרבנות של המהלך הבא אחריו.

ה. קטיעת איומים פוטנציאליים באיבם והרג חשאי ללא סמכות שיפוטית

לאחרונה פיתחה המק"ס את דפוס הרצח של "קטיעת בעיות באיבן" והרג חשאי מחוץ לחוק. לדוגמה, כששביתות הפועלים או מחאות האיכרים הופכות יותר ויותר שכיחות במקומות שונים, המק"ס מחסלת מהלכים אלה לפני שהם מתרבים, על-ידי כך שהיא אוסרת את "ראשי הכנופיות" כביכול, ודנה אותם לעונשים מחמירים. במקרה אחר, בשעה ששמירה על חירויות וזכויות האדם הפכה למגמה מקובלת יותר ויותר בעולם, המק"ס לא דנה אף מתרגל פאלון גונג לעונש מוות באופן רשמי. במקום זאת, מתרגלי פאלון גונג עונו עד מוות טרגי באורח קבע בכל המדינה, תוך הסתמכות על הוראת ההסתה של ג'יאנג זמין: "אף אחד לא יואשם כאחראי על הרג מתרגלי פאלון גונג". החוקה הסינית מצהירה על זכות האזרחים לעתור אם נגרם להם אי-צדק. אף על פי כן המק"ס עושה שימוש בשוטרים סמויים או שוכרת בריונים מקומיים לעצור, לאסור ולשלוח את העותרים חזרה הביתה, ואף לכלוא אותם במחנות עבודה בכפייה.

ו. רציחת אדם אחד כדרך להפעלת אימה על האחרים

מקרי הרדיפה של ג'יאנג ג'י-שין, יו לוא-קה ולין ג'או ^[35] הם כולם דוגמאות לכך.

ז. שימוש בדיכוי כדי להסתיר את האמת על הרציחות



בדרך כלל המק"ס מדכאת את האנשים המפורסמים בעלי ההשפעה בזירה הבין-לאומית, אך לא רוצחת אותם. המטרה היא להסתיר את כל הרציחות של אותם אנשים אשר מותם לא מושך את תשומת לב הציבור. לדוגמה, במהלך המערכה לדיכוי הריאקציונרים, המק"ס לא רצחה מבין שורות מפלגת העם הלאומית (קואומינטנג) את הגנרלים רמי-הדרג כמו לונג יון, פו זואו-יי, דו יו-מינג, ובמקום זאת רצחה קצינים זוטרים יותר וחיילים פשוטים.

לאורך תקופת זמן ממושכת, ההרג שביצעה המק"ס עיוות את נשמתם של האנשים הסיניים. כעת לאנשים רבים בסין יש נטייה להרוג. כאשר טרוריסטים תקפו את ארה"ב ב-11 בספטמבר 2001, סינים רבים פתחו בקריאות עידוד להתקפות, באמצעות האינטרנט, שהוצגו על גבי לוחות מודעות אלקטרוניים. אנשים הדוגלים ב"מלחמה כוללת" נשמעו בכל מקום וגרמו לאנשים לרעוד מחד.

סיכום

בגלל חסימת האינפורמציה מצד המפלגה הקומוניסטית הסינית, אין לנו כל דרך לדעת בדיוק כמה אנשים נהרגו כתוצאה ממהלכי הרדיפה השונים שהתרחשו בזמן שלטונה. לפחות 60 מיליון איש נהרגו במהלכים אלו. בנוסף, המק"ס גם רצחה מיעוטים אתניים בשין-ג'יאנג, טיבט, מונגוליה הפנימית, יו-נאן ומקומות אחרים. קשה למצוא מידע על תקריות אלה. ה"ווישינגטון פוסט" העריך פעם כי מספר האנשים שנרדפו למוות על-ידי המק"ס מגיע ל-80 מיליון ^[36].

מלבד מספר המתים, אין גם כל דרך לדעת כמה אנשים הפכו נכים, חולים בנפשם, זועמים, מדוכאים או מפוחדים עד מוות מהרדיפה שסבלו. כל מקרה מוות בודד הוא בעצמו טרגדיה מרה המשאירה יגון שלא נגמר אצל בני משפחת הקרבן.

כפי שדווח פעם על-ידי "חדשות יומיורי" מיפן ^[37], הממשלה הסינית המרכזית ערכה סקר על הנפגעים ב"מהפכה התרבותית הגדולה" ב-29 פרובינציות וערים עצמאיות, הנשלטות ישירות על-ידי הממשל המרכזי. התוצאות הראו שכמעט 600 מיליון אנשים נרדפו או הורשעו במהלך ה"מהפכה התרבותית הגדולה", מספר המהווה כמחצית מאוכלוסיית סין.

סטאלין אמר פעם שמוות של אדם אחד הוא טרגדיה, אבל מוות של מיליון הוא בסך הכל סטטיסטיקה. כאשר נאמר למזכיר המפלגה לשעבר של פרובינצית סצ'ואן, לי ג'ינג-צ'ואן, שאנשים רבים הורעבו למוות בפרובינצית סצ'ואן, הוא העיר: "באיזו שושלת אנשים לא מתו?" מאו צה-טונג אמר: "האבידות הן בלתי נמנעות לכל מאבק שהוא. מוות קורה לעיתים קרובות". זו הדרך בה הקומוניסטים האתאיסטים רואים את החיים, וזו הסיבה לכך ש-20 מיליון איש נהרגו כתוצאה מרדיפה במהלך משטרו של סטאלין, מספר השווה ל-10% מהאוכלוסייה של ברית המועצות לשעבר. המק"ס רצחה לפחות 80 מיליון איש, מספר שגם הוא מהווה כמעט 10% מאוכלוסיית האומה (בסיום ה"מהפכה התרבותית הגדולה"). החמר רוז' רצח שני מיליון אנשים, כרבע מאוכלוסיית קמבודיה בזמנו. בצפון קוריאה, המספר הכולל של אלה שמתו מרעב מוערך ביותר ממיליון. כל אלו הן חובות הדמים של המפלגות הקומוניסטיות.

כתות רעות מקריבות בני אדם ומשתמשות בדמם לסגידה לרוח רפאים רעה. מאז הקמתה, המפלגה הקומוניסטית המשיכה בהרג אנשים – כאשר היא לא יכלה לרצוח את אלה שמחוץ למפלגה היא רצחה אפילו את אנשיה שלה – למען הנצחת "מלחמת המעמדות" שלה, "המאבקים הפנים מפלגתיים", ושאר כזבים כאלה. היא אפילו שמה את אנשיה שלה – המזכירים הכלליים של המפלגה, המצביאים, הגנרלים, השרים ואחרים – על מזבח הקרבן של הכת הרעה.

רבים סבורים כי יש לתת למק"ס זמן לשכר את עצמה, ואומרים שכעת היא די מרוסנת ברציחותיה. קודם כל, ההורג אדם אחד עדיין נחשב רוצח. יתר על כן, היות ורצח היא אחת מהשיטות שבאמצעותן המק"ס משליטה את משטר הטרור שלה, המק"ס תקל או תחמיר בכמות הרציחות שלה בהתאם לצרכיה. באופן כללי, הרציחות של המק"ס הן בלתי צפויות. כאשר אין באנשים תחושת פחד נוראה, המק"ס עלולה להרוג יותר כדי להגביר את תחושת הטרור שלהם; כאשר אנשים כבר מפוחדים, די בהריגת מעטים לשמר את תחושת הטרור שלהם; כאשר הפחד מהמק"ס מושרש באנשים, די בהכרזה על הכוונה להרוג, מבלי שהמק"ס תצטרך להרוג ממש, כדי לשמר את רמת הטרור. לאחר שחוו אין-ספור מהלכים פוליטיים ומהלכי הרג שונים, האנשים פיתחו מעין רפלקס מותנה לטרור של המק"ס. לפיכך, אין למק"ס אפילו צורך להזכיר הריגה, עצם נימת הביקורת במכונת התעמולה להמונים, די בה להחזיר את זכרונות הטרור לאנשים.

המק"ס תתאים את אינטנסיביות הרציחות שלה לשינוי בתחושת האימה של האנשים. גודל ממדי ההרג עצמו אינו המטרה של המק"ס; המפתח הוא ההתמדה שלה בהרג למען שמירת כוחה. המק"ס לא התרככה. היא גם לא הניחה את סכין הקצבים שלה. מנגד – האנשים הפכו צייתניים יותר. ברגע שהאנשים יקומו לבקש משהו שהמק"ס לא יכולה לסבול, המק"ס לא תהסס להרוג.

מתוך הצורך לשמר את האימה, רציחות אקראיות היו הכלי שנתן את מרב התוצאות להשגת היעד. ברציחות שהתרחשו בעבר בסקאלה גדולה, המק"ס שמרה בערפול מכוון את הפרטים לגבי זהות מטרות ההרג, הפשע, וסטנדרט השיפוט. כדי לא להוות מטרות לרצח, אנשים היו לעיתים קרובות מגבילים את עצמם ל"תחום הבטוח" על-פי שיפוטם שלהם עצמם. "תחום בטוח" שכזה היה לפעמים אפילו צר יותר מזה שהמק"ס הגדירה. זאת הסיבה לכך שבכל מהלך דיכוי שהיה, האנשים העדיפו לנהוג "כשמאלנים מאשר כימניים". כתוצאה מכך, לעיתים קרובות המהלך מתרחב מעבר לגודל שהתכוונו אליו במקור, כיוון שאנשים בשכבות חברתיות שונות כופים על עצמם הגבלות מרצונם כדי להבטיח את ביטחונם. ככל שהשכבה נמוכה יותר, כך המהלך ייהפך לאכזרי יותר. הגברה וולונטרית כזאת של טרור, הרווחת בכל החברה, היא תוצאה של הרציחות האקראיות של המק"ס.

בהיסטורית ההרג הארוכה שלה, המק"ס שינתה את צורתה להיות רוצח סידרתי נתעב. באמצעות רצח היא מספקת את התודעה הסוטה שלה בעזרת מה שהיא תופשת ככוח המוחלט – קביעת חייהם ומותם של אנשים. באמצעות רצח היא מקלה על הפחד הפנימי ביותר של עצמה. באמצעות רצח, היא מדכאת את אי-השקט וחוסר הסיפוק בחברה שנגרמו בגלל הרציחות המוקדמות יותר שלה. כיום, בשל חובות הדמים הסבוכים של המק"ס, פתרון של חמלה (כלפיה) הפך לבלתי אפשרי. היא יכולה להסתמך רק על הפעלת לחץ עז ושלטון טוטליטרי כדי לשמר את קיומה עד הרגע האחרון שלה. למרות שלעיתים היא מסווה את עצמה באמצעות מהלכי תיקון עוולות כלפי קרבנות הרצח שהיא עצמה ביצעה, טבעה צמא הדם של המק"ס מעולם לא השתנה



הערות:

- [1] מכתבו של מאו צה-טונג לאשתו ג'יאנג צ'ינג (1966).
- [2] מבנה-על, בהקשר של התיאוריה הסוציאליסטית-מרקסיסטית, מתייחס לפעולות הגומלין בין אמצעי ייצור והון לבין פרטים בחברה.
- [3] הו פֶּנג (1902-1985) מלומד ומבקר ספרות, התנגד למדיניות המק"ס ביחס לספרות. הוא סולק מהמפלגה בשנת 1955 ונשפט ל-14 שנות מאסר.
- [4] מתוך המאמרות (לקט ספרותי) של קונפוציוס.
- [5] מתוך התנ"ך: ויקרא, פרק י"ט, פסוק י"ח.
- [6] מרקס, "המניפסט הקומוניסטי" (1848).
- [7] מאו צה-טונג, "הדיקטטורה הדמוקרטית של העם" (1949).
- [8] מאו צה-טונג: "אנחנו חייבים לקדם את דיכוי הריאקציונרים במלואו, כך שכל משפחה תדע על כך" (30 במאוס 1951).
- [9] מאו צה-טונג: "אנו חייבים להכות באופן כוחני ומדויק בריאקציונרים" (1951).
- [10] הממלכה השמימית של טאי-פינג (1851-1864), הידועה גם כמרד טאי-פינג, הייתה אחד הקונפליקטים רווי הדם ביותר בהיסטוריה הסינית. זו הייתה התעמתות בין כוחות סין הקיסרית לבין אלה שהלכו אחר הוֹנְג שִׁי-צ'וּאָן, אדם מבני מיעוט ה"הָאָקָה" שהכתיר את עצמו כמיסטיקן והיה גם נוצרי מומר. מאמינים כי לכחות 30 מיליון איש נהרגו בעימות זה.
- [11] מתוך מובאה לספר שפורסם במגזין צ'אנג-מינג מהונג-קונג (www.chengmingmag.com), גיליון אוקטובר 1996.
- [12] "הקפיצה הגדולה קדימה" (1958-1960) היה קמפיין של המק"ס בניסיון להפיח חיים מחודשים בתעשיות סין, במיוחד בתעשיית הפלדה. הקמפיין מוערך על-פי הכול כאסון כלכלי אדיר.
- [13] פורסם בפברואר 1994 על-ידי בית ההוצאה לאור "הדגל האדום".
- [14] יחידת מידה סינית לשטח. 1 מז = 0.67 דונם.
- [15] פֶּנְג דֶּה-הוּאִי (1898-1974): גנרל קומוניסטי סיני ומנהיג פוליטי. פֶּנְג היה המפקד העליון במלחמת קוריאה, סגן ראש הוועדה המדינית, חבר הפוליטבירו, ושר ההגנה בשנים 1954-1959.

הוא סולק מתפקידיו הרשמיים לאחר שהביע אי הסכמה עם הגישות השמאלניות של מאו במליאת המפלגה הקומוניסטית הסינית במועצת לו-שאן ב-1959.

[16] דה ג'אנגה, ריימונד ג'. "האויב מבכנים". Guild Books, Catholic Polls, Incorporated (1968).

[17] הטבח בדא-שינג התרחש באוגוסט 1966 במהלך החלפת מזכיר המפלגה של בייג'ינג. באותו זמן השר לביטחון הציבור, שִׁייה פו-ג'י, נשא נאום בפגישה עם האגף לביטחון הציבור של בייג'ינג לגבי אי התערבות בפעולות המשמרות האדומים נגד "חמשת המעמדות השחורים". נאום שכזה הועבר מיד לפגישה של הוועדה המכהנת של האגף לביטחון הציבור של דא-שינג. לאחר פגישה זו, הלשכה לביטחון הציבור של דא-שינג, הוועדה המתמדת, פעלה באופן מיידי, ויצרה תכנית פעולה להסתתת ההמונים שבמחוז דא-שין לרצוח את "חמשת המעמדות השחורים".

[18] ג'נג יי, "זכרונות אדומים" (טאיפיי: הוצאת הטלוויזיה הסינית, 1993). ספר זה זמין גם באנגלית: "זכרונות אדומים: סיפורים על קניבליזם בסין המודרנית", מאת ג'נג יי, תורגם ונערך על-ידי T. P. Sym, Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.

[19] "החברה הישנה", כפי שהמק"ס מכנה אותה, מתייחסת לתקופה של לפני 1949 ו"החברה החדשה" מתייחסת לתקופה שאחרי 1949, כאשר המק"ס תפסה את השלטון במדינה.

[20] "כותונת משוגעים" היא מכשיר עיניים בצורת כותונת. זרועותיו של הקרבן מסובבות ומעוקמות ונקשרות בחבל מאחור, ואז הן נמתחות לצד הקדמי מעל הראש; עיניו זה יכול לגרום בין רגע לנכות בזרועות. לאחר מכן, הקרבן מוכנס בכוח לתוך כותונת המשוגעים, ונתלה מזרועותיו. התוצאה הישירה ביותר מעיניו אכזרי זה היא שבירה של עצמות הכתפיים, המרפקים, פרקי כף היד והגב, דבר שגורם לקרבן למות בכאב בלתי נסבל. כמה מתרגלי פאלון גונג מתו כתוצאה מעיניו זה. בקרו בקישורים הבאים למידע נוסף: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html> – סינית <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html> – אנגלית

[21] ב-1930 הורה מאו למפלגה לרצוח אלפי חברי מפלגה, חברים בצבא האדום, ואזרחים חפים מפשע בכרובינצית ג'יאנג-שי, במטרה לחזק את כוחו באזורים שבשליטת המק"ס. בקרו בקישור הבא למידע נוסף: <http://www.kanzhongguo.com>

[22] גאו גאנג וראו שו-שי היו חברי הוועידה המרכזית של המק"ס. לאחר הפסד במאבק כוח פוליטי ב-1954 הם הואשמו במזימה לפצל את המפלגה, וכתוצאה מכך גורשו ממנה.

[23] ג'ואו אן-לאי (1898-1976) היה השני בחשיבותו אחרי מאו בהיסטוריה המק"ס. הוא היה דמות מובילה במק"ס, וראש הממשלה של הרפובליקה העממית של סין מאז 1949 ועד יום מותו.

[24] וואנג שיאן-גן, "תיעוד התמיכה בווייטנאם והלחימה באמריקה" (Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990).

[25] ג'אנג ג'י-שיין הייתה אינטלקטואלית שעונתה למוות על-ידי המק"ס במהלך ה"מהפכה התרבותית הגדולה", בשל ביקורתה על כישלונו של מאו ב"קפיצה הגדולה קדימה", ובשל היותה



גלוית לב בספרה את האמת. שומרי בית הכלא הפשיטו אותה פעמים רבות, קשרו את ידיה באזיקים מאחורי גבה, והשליכו אותה לתאי מאסר של גברים כדי שיבצעו בה אונס קבוצתי, עד שלבסוף איבדה את שפיותה. הסוהרים כחדו שתצעק סיסמאות מחאה בעת הוצאתה להורג, אז הם חתכו את גרונה לפני הוצאתה להורג.

[26] מתוך דיווח של המוסד לחקר הלאו-גאי (= עבודת כפייה) מה-12 באוקטובר, 2004, שהיה בכתובת: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (בסינית)

[27] אחד משלושת הכלים (אמצעי הייצור, מצבי הייצור ויחסי הייצור) בהם השתמש מרקס כדי לנתח מעמד חברתי. יחסי הייצור התייחס ליחסים שבין האנשים בעלי כלי הייצור לבין אלה שבלעדיהם, למשל, היחסים בין בעל-האדמות לאיכר או היחסים בין הקפיטליסט והעובד.

[28] מתוך מנציוס, ספר 3. Penguin Classics series, תורגם לאנגלית על-ידי D.C Lao. תורגם מאנגלית על-ידי המתרגם.

[29] מאת פאן ג'ונג-יאן (989-1052), מחנך סיני בולט, סופר ופקיד ממשלה משושלת סונג הצפונית. הציטוט הזה נלקח מהכרזת הנודעת שלו "לטפס על מגדל יואה-יאנג".

[30] מאת גו יאן-וו (1613-1682), מלומד מכובד בולט משושלת צ'ינג המוקדמת.

[31] מתוך מנציוס, ספר 7. Penguin Classics series, תורגם לאנגלית על-ידי D.C Lao. תורגם מאנגלית על-ידי המתרגם.

[32] "כפר שלוש המשפחות" היה שם העט לשלושה כותבים בשנות ה-60, דנג קואו, וו האן וליאו מו-שא. וו היה הסופר של המחזה "האי רוי מתפטר ממשרתו", אשר מאו החשיב כסאטירה פוליטית על יחסיו עם הגנרל פנג דה-הואי.

[33] אגדה סינית, "הנערה לבנת השיער" הוא סיפור על בת אל-מוות, שחיה במערה והייתה בעלת כוחות על-טבעיים לגמול על מעשים מוסריים ולהעניש על פשעים, לתמוך בטוב ולרסן את הרע. אבל בדרמה, באופרה ובבלט הסיניים ה"מודרניים", היא תוארה כאישה שהוכרחה לברוח למערה לאחר שאביה הוכה למוות כיוון שלא הסכים לחתן אותה עם בעל אדמות זקן. שיערה הלבין בגלל חוסר תזונה. זו הפכה להיות אחת הדרמות ה"מודרניות" הידועות בסין, שהסיתה לשנאה מעמדית כלפי בעלי האדמות.

[34] לין ביאו (1907-1971), אחד ממנהיגי המק"ס הבכירים, שירת תחת מאו צה-טונג כחבר הפוליטבירו, כסגן יושב ראש (1958) וכשר ההגנה (1959). לין נחשב לארכיטקט המהפכה התרבותית הגדולה של סין. לין היה מיועד כממשיך דרכו של מאו, אך ב-1970 העדיפו על פניו אחרים. כפי שדווח, כאשר חש שהוא עומד ליפול, הוא נעשה מעורב בנסיון הפיכה כושל, וברגע שהמזימה נחשפה, ניסה להימלט לברית המועצות. מטוסו התרסק במונגוליה במהלך מנוסתו מהעמדה לדין, וכך מצא את מותו.

[35] יו לואו-קה היה הוגה ולוחם לזכויות אדם שהומת בידי המק"ס במהלך המהפכה התרבותית. חיבורו המרשים "על רקע משפחתי" שנכתב ב-18 בינואר 1967, במהלך שנות המהפכה התרבותית.



הגדולה זכה להפצה הנרחבת ביותר ולהשפעה הנמשכת ביותר מכל המאמרים המשקפים מחשבות שלא קשורות למק"ס. לין ג'או, סטודנטית לעיתונות מאוניברסיטת בייג'ינג, סווגה כ"ימנית" ב-1957, בשל מחשבתה העצמאית וביקורתה המוצהרת כלפי התנועה הקומוניסטית. היא הואשמה ביצירת קשר להפלת הדיקטטורה הדמוקרטית של העם, וב-1960 נאסרה. ב-1962 היא נשפטה ל-20 שנות מאסר. ב-29 לאפריל 1968 היא הוצאה להורג על-ידי המק"ס כאנטי מהפכנית.

[36] מתוך <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (בסינית)

[37] מתוך "מכתב כתוח מ-סונג מיי-לינג ל-ליאו צ'נג-ג'י" (17 באוגוסט 1982). מקור: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (בסינית).

[לדיון הבא >>](#)

[<< לדיון הקודם](#)



מגזין אפוק מרחיב דעת. מעורר מחשבה.

הירשמו לניוזלטר שלנו וקבלו תוכן חדש למייל מדי חודש

דוא"ל*

להרשמה חינם

☐ אני מאשר/ת את [תנאי השימוש](#) וכן קבלת המלצות קריאה, הצעות לרכישת מיני במייל ובטלפון וקבלת דיוור מאפוק.



ESC

מדרים	מגזנים	ידאו	מוצרים	כללי
חדשות	פברואר 2025	סרטים	לרכוש מינוי	שאלות
גיא-פוליטיקה	ינואר 2025	תיעודיים	המגזין	נפוצות
פילוסופיה	דצמבר 2024	Cross Roads	המודפס	אודות
חברה	נובמבר 2024	הכתבות		מדיניות
והיסטוריה	אוקטובר 2024	המקור האפל של		פרטיות
מדע	ספטמבר 2024	הקומוניזם		תנאי שימוש
וטכנולוגיה	פסטיבל 2024	מעורר מחשבה		אפשרויות
פסיכולוגיה	אוגוסט 2024	אפוק 9 2019		פרסום
תרבות ואמנות	יולי 2024	Game Changer		וחסויות
מחשבות	יוני 2024			תוכן שיווקי
גוף, נפש ורוחניות				מערכת
אפוק אודיו				והנהלה
				צור קשר



© כל הזכויות שמורות למגזין אפוק בע"מ 2005 - 2025



ESC